

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 5 (1474)

София, май 2013 г.

Цена 0.50 лв.

Послание „До града и света“ (URBI ET ORBI)

на папа Франциск

Великден, 31 март 2013 г.

Скъпи братя и сестри от Рим и от целия свят,

Честито Възкресение! Честито Възкресение!

Каква голяма радост е за мен да мога да ви съобщя тази вест: Христос възкръсна!

Бих искал тя да достигне до всяка къща, до всяко семейство и по-специално там, където има повече страдание - в болниците, в затворите...

Най-вече бих искал да дос-тигне до сърдата на всички, защото там е мястото, където Бог иска да посее тази Добра вест: Иисус възкръсна, има надежда за теб, не си повече под властта на греха, на злото!

Победи любовта, победи милосърдието! Божието милосърдие винаги побеждава!

Ние, също така както и жените последователки на Иисус, които отишли на гроба и го намерили празен, можем да се запитаме - какъв е смисълът на това събитие (виж Лука 24, 4)? Какво означава, че Иисус е възкръснал? Означава, че любовта на Бог е по-силна от злото и от самата смърт! Означава, че Божията любов може да промени нашия живот, да накара да разцъфнат онези части от сърцето ни, които са като пустиня. Това може да направи Божията любов!

Същата тази любов, заради която Божият син стана човек и отиде докрай по пътя на смирението и на себеотдаването, стигна до ада, до преизподната, разделяща от Бог. Същата тази милосърдна любов изпълни със светлина мъртвото тяло на Иисус, преобрази го,

пренесе го във вечния живот. Иисус не се завърна към предишния, земен живот, а влезе в славния живот на Бог и влезе там с нашата човешка същност, като откри към нас бъдещето на надеждата.

Ето какво е Великден: излизането, преминаването на човека от робството на греха и злото към свободата на любовта и доброто. Защото Бог е живот, само живот и неговата слава сме ние - живите хора (вж. Ireneo, Adversus haereses, 4,20,5-7).

Скъпи братя и сестри, Христос умря и възкръсна един път завинаги за всички, но силата на Възкресението - това преминаване от робството на злото към свободата на доброто - трябва да се подновява по всяко време в конкретните области на нашето съществуване.

[На стр. 6](#)

Молитва за тези, които ще изберем

Господи,
Ние Те молим за тези, които ще изберем,
нека имат смелостта да пазят истината,
да търсят равновесието в нашата страна
и да намерят мястото й в Европа и в света,
да вземат присърце грижата за отхвърлените
от обществото!

Нека за тях властта не бъде слугуване на Мамона -
бога на парите,

а служение на народа и на общото добро!

Господи,

Просветли сърцата им!

Просветли и ръководи нашия избор

на християни и граждани!

Амин!

Българската Калвария

Село Житница за пореден път се подреди до големите и по-малките селища в света, които по особен начин са отредили място за слава на Светата Троица. Сега това стана с изграждането на Кръстен път - „улицата“, който напомня за последните дни на Иисус на земята. В редица католически страни Кръстният път е

[На стр. 4](#)

150 години отци възкресенци в България

На 19 февруари в Krakow се състоя симпозиум по повод 150-годишнината на мисията на отците възкресенци в България. Честването бе организирано от Полската провинция на отците възкресенци заедно с Папския университет „Йоан-Павел II“ в Krakow. Сред поканените гости бяха: епископ Христо Пройков - екзарх на Католическата църква от източното обред в България и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, епископ Кшишоф Ниткиевич - ординарий на епархия Сандомиеж,

отец Бернард Хила ОВ - главен настоятел на Обществото на отците възкресенци от Рим, настоятели, енорийски свещеници и други гости, дошли от Полша, Германия, Украйна, Словакия, Австрия. Разбира се, че на събитието дойдоха отци, които работят или са работили в България, както и приятели на мисията.

Честването започна с тържествена благодарствена литургия за тези 150 години сред българите. Литургията председателства и на нея проповядва епископ Кшишоф Ниткиевич. После нашият специален български гостенин епископ Христо Пройков щеше да ни говори за корени-

ме в залата, където специални гости водиха лекции, свързани с юбилея. Една от тях бе на тема канонично право: Българската църква sui iuris (със своите права). Научихме нещо за богатството, което носи за цялата Католическа църква източнокатолическата общност, в която работят също и отците възкресенци. Лекцията бе водена от епископ Кшишоф Ниткиевич. После нашият специален български гостенин епископ Христо Пройков

[На стр. 11](#)

„Св. св. Кирил и Методий сред славянските народи: 1150 години от началото на мисията им“

Принципно студеният фе-
вруари под италианско небе
предизвестваше горещи съ-
бития! Епископът на Рим се от-
тегляше смилено и целият
свят се разгорещи, коменти-
райки неговото решение. Как-
во ще стане сега с Църквата?
Как ще се отрази това лично
решение на Наследника на
свети Петър върху многовековната мисия на Годеницата -
Църква, при проповядването
на Христос сред народите?
Кой ще е следващият папа и
какви приоритети ще даде на
очакващите го християни?

Без съмнение и много други
въпроси избливат във всеки
от нас, а медиите несъмнено
преливат публичното прост-
ранство с още повече въпроси,
отколкото нуждаещите се
от отговор. В България съби-
тията се следват и като част
от световната аrena на случ-
ващото се; публичното прост-
ранство на тази малка държа-
ва отразява актуалното в све-
товен аспект.

Отговори обаче като че ли
липсват! Никой не се осмеля-
ва да ги даде или да коменти-
ра случващото се не само по-
върхностно и с лични мнения,
но четeйки събитията под
светлината на обективното
Божие присъствие в история-
та ни.

Един скромен опит за отго-
вор, който може би даде свет-
лина относно мисията на Цър-
квата, бе международният
конгрес, проведен в Рим, по

повор честването на 1150-ата
годишнина от началото на ми-
сията на двамата свети братя
просветители сред славянски-
те народи. Събитието бе академично и имаше за цел да
даде глас на призыва, отпра-
вен от папа Бенедикт XVI, за
Нова евангелизация като ику-
менична дейност за единство-
то на Църквата, припомняйки
мисията на светците Кирил и
Методий като профетичен
икуманизъм за обединение на
народите.

Участници бяха някои от
най-видните застъпници на из-
точната традиция в Католи-
ческата църква: кардинал
Джанфранко Равази - презид-
ент на Папската комисия за
култура; кардинал Франк Роде -
почетен префект на Кон-
грегацията за богословието и
Конгрегацията за апосто-
лическа дейност; кардинал
Станислав Дживич - архиепис-
коп на Krakow, Полша; карди-
нал Йосип Бозанич - архиепис-
коп на Загреб, Хърватска; мно-
гобройни епископи и архимандрити на Католическата цър-
ква от различни държави,
между които като почетен
гост и представител бе и Негово
високопреосвещенство екзарх
Христо Пройков.

Първия ден след официал-
ното представяне и приема на
високопоставените църковни
лица и учени Негово високопре-
освещенство Вилиям Юдак,
владика на Нитра, Словакия,
откри конгреса с кратък исто-

рико-политически обзор на ми-
сията на светите братя между
славянските народи. Църков-
ната важност на тази мисия бе
представена от Негово висо-
копреосвещенство Кирил Васил,
секретар на Конгрегацията за
Източните църкви. След
кратка беседа между участни-
ците по групи кардинал Равази
задълбочи темата, предста-
вяйки ни отлично експозе за
връзката между Традицията
на Светото писание и развити-
ето на националните култури
с прецизен обзор за приноса на
св. св. Кирил и Методий за
евангелизацията на народите
от славянски произход. Про-
фесор Кристиян Наник, почетен
доцент по славянска филология
от Баварския университет „Юлий
Максимилиан“ във Вюрцбург,
Германия, ни запозна с
литургията на роден език и
значението ѝ за мисията сред
славяните.

В слънчевия следобед на
първия ден от конгреса прог-
рамата се обогати с различни
конференции и дискусии от-
носно продължението и зна-
чимостта на делото на двамата
братя и днешните предиз-
викателства за християнската
мисия сред славяните. В края
на деня, изпълнен до краен
предел с програма, всички се
събраха на свободен разговор
и обмяна на идеи в приемните
зали на Папския източен ин-
ститут.

Предизвикателството за от-
говор на днешните проблеми

и въпросите на съвременния
човек се обедини с желание-
то на участниците не само да
се съберат и да изпълнят прог-
рамата на конгреса, но и да
поставят опорни камъни в ин-
телектуалното езеро на днеш-
ната реалност.

Вторият и кулмиационен
ден от конгреса се изпълни с по-
конкретни предложения и актуални
обзори върху днешната
мисия на Църквата сред славян-
ските народи. Негово високопре-
освещенство епископ Салваторе
Физикела, президент на Папския съвет за Нова
евангелизация, припомни значимостта на делото на двамата
братя и важното им присъствие
като съпроверители на Европа.
Тяхната дейност отваря вратите
и надминава границите на
культурните различия, концентрирайки
си върху Словото Божие и спасителната мисия на
Христос сред народите.

Заключителни ноти поднесе
професор Стефан Красич, по-
четен доцент на Папския уни-
верситет „Свети Тома от Акви-
но“ в Рим, наблягайки върху
факта, че вече преди 1150 години
светите братя са установи-
ли първите стъпки на ику-
менична дейност, превеждайки
Светото писание и давайки по
този начин възможност на
славянските народи да бъдат
евангелизириани и просветени.
Той сравни делото им с гене-
ралните линии на II ватикански
събор и им благодари пуб-
лично за пророческия им усет

за делото на евангелизация.

Конгресът бе закрит официално със заключително слово на кардинал Йозеф Томко, който затвърждавайки предходното изказване, добави, че
двамата свети братя са ясен пример за днешната Нова
евангелизация и че делото им
е опорна точка за нови дейности
за една успешна мисия на Църквата сред бурното море на съвременния свят.

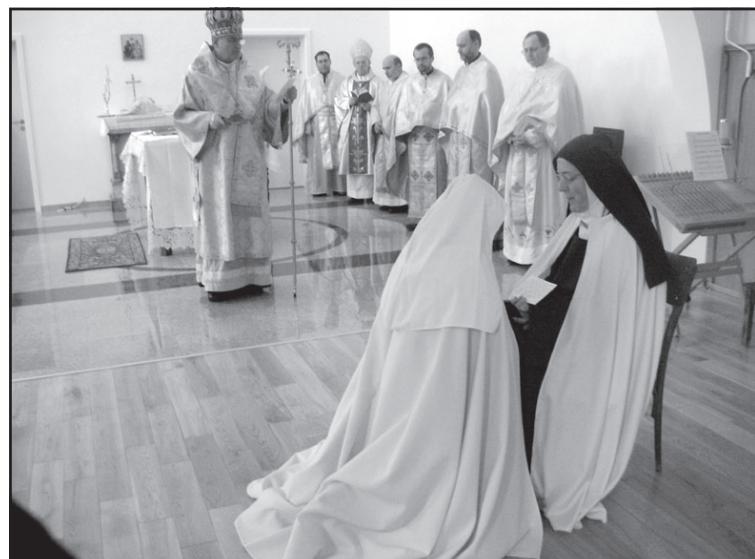
В аулите на двете видни римски
учебни заведения - Григориански папски университет и
Папски източен институт, не
само се проведе важен международен конгрес, но се даде
глас на източната традиция на
Църквата, така скъпа на двамата последни глави на Римската църква. Рим отбеляза
важността на славянските просветители, отваряйки вратите
си за видни представители
от различни страни, но още
по-важен остава фактът, че те-
зи видни прелати на Католи-
ческата църква се осмелиха да
вземат пример от делото им за
бъдещето на евангелизаторска
дейност. Това събитие не-
съмнено дава кураж и надежда
за бъдещето на Църквата и
каквото и бури да се стоварят
над нея, ние можем да се рад-
ваме, че сме в нея, споделяй-
ки сигурната вяра на папа Бе-
недикт XVI: „Подката на Църк-
вата не е моя, не е наша, но е
Негова и Той няма да я остави
да потъне!“

Мартин ДУЛЧЕВ

„Марио,
приеми моите
обети и занеси
ги на Твоя Син!“
От стр. 1

послушание, на бедност и це-
ломъдрие заради безкрайната
Му любов към нея! Женихът на Църквата бе снет от
кръста, а тук една душа, една
невеста, от любов към Него
доброволно се прикована
на „кръста на своето жертвоприношение“ с трите гвоздея
на евангелските свети. Цър-
ковният Жених си почива,
след като е изнесъл илота на
нашето спасение до „лобното
място на смъртта“, та Животът
Божи да бликне от него,
а тук една невеста с любов
приема на своите плеши
сладкото иго на богословието
живот, за да стане и тя
на свой ред проводник на веч-
ния живот за душите, присъ-
единена към своя благ Изку-
пител. Сестра Кристина на
Пресветото Сърце Исусово и
на Пренепорочното Сърце
Мариино е тази, която в тиши-
ната на една събота, потопе-
на в тайната на Великата съ-
бота на нашето спасение, от-
говаря на безкрайната любов
на Божественото Сърце със-
своето Да за три години.

Нима може да има по-хубав
отговор на делото на спасе-
нието? Нима може да се на-
мери по-подходящ момент от
този, когато Синът на Мария

след жестоката борба за Своята Невеста - Църквата, почива
в земята като зърно, очак-
вайки пълното Му даряване
да принесе стократен плод?
Нима в такъв момент Майка-
та на Спасителя би могла да
Му поднесе по-хубав подарък
от този на обетите на една
щедра душа, която, докосната
от любовта Му, иска да се
поднесе на Него чрез сърце-
то на майката? Нима може да
има по-красив жест на вяра в
годината, посветена на тази
богословска добродетел, от
обещанията на една невеста
пред гроба на своя Жених, в
чието Възкресение тя вярва
от цялото си сърце? Ето за-
що на 30 март прозвучаха в
черквата на Кармил „Свети
Дух“ в София тези красиви и
изпълнени с вяра и упование
думи: „Марио, чиста, златна
кадилница, приела в себе си
Едния от неразделната Троица...
приеми моите обети и занеси
ги на Твоя Син Иисус,“

изпроси ми да Го обичам ка-
то най-сладкия Жених.
В евхаристичното жертвопри-
ношение на този ден, пред-
седателствано от Негово висо-
копреосвещенство Христо
Пройков, взеха участие отец
Сречко Римац, кармилитан,
отец Благовест Вангелов,
отец Йоан-Милен Найденов,
отец Георги Свобода и отец
Ярослав Фогл, салезиани.
Тържествените мигове споде-
лиха със сестрите кармилит-
ки и брат Стипо Добош, кар-
милитан от Хърватската про-
винция, сестри евхаристинки,
много вярващи от София и
приятели на Кармил, както и
группа малки поклонници от
Стара Загора, водени от два-
мата отци салезиани и брат
Домбор от Индия. В пропо-
ведта си монс. Христо Прой-
ков подчертава, че кръщелното
име на сестра Кристина - Оле-
на - означава светлина. А ед-
на светлина не се запалва, за-
да се сложи под одър, а за да

свети на всички въръщи. Ето
защо нашият епископ призо-
ва новата обетница да свети
на всички със светлината
на вярата чрез скрития си живо-
т на кармилита, отдала се
на постоянна молитва и жер-
тва за доброто на душите в
отговор на Божията любов.
Да бъде светлина за своите
настоятели, за да могат те ви-
наги да разчитат на нея. Да
бъде светлина за останалите
сестри от своята общност и за
тези, които Господ ще призове
в бъдеще да следват стъп-
ките ѝ.

Празничната атмосфера придоби още по-голяма тър-
жественост с присъствието на
Негово високопреосвещенство
архиепископ Януш
Болонек, папски нунций в
България и в Македония,
който в края на литургията
произнесе кратко, но съдър-
жателно слово, в което между
другото каза: „Обетите,
свободно приети и радостно
изживени, се превръщат в
дар на един млад живот в
полза на цялата Католическа
църква, която от такива
жертвии има винаги нужда, за
да свидетелства на света
истински християнски живо-
т. Трите обета, бидейки
дар на неразделно сърце,
изискват също и цялостно
използване на интелект, во-
ля и чувства. Така животът
на една кармилита се прев-
ръща в любов, щастие и об-
щение с Иисус Христос, неин
божествен Жених. Струва
си цената да се живее такъв
живот напълно и без да се
щади.“

Да, наистина, струва си
един такъв живот, един такъв

ответ на божествения Изку-
пител да се живее, без да се
щади. И ние заедно с Негово
високопреосвещенство по-
желавме на нашата сестра
Кристина на Пресветото Сър-
це Исусово и на Пренепороч-
ното Сърце Мариино „да по-
чувствава в ежедневния мона-
шески живот как трепти Ису-
совото Сърце. Това е Човешко
сърце, което тупти с бо-
жествена любов. Винаги уве-
рена в майчината обич на Не-
порочното Сърце на Дева Ма-
рия, нека постави сърцето си
в унисон с това на Спасите-
ля“. На многа лета, сестра
Кристина! И на добър час!

Сестри КАРМИЛИТКИ

2
ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1474)
май 2013 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. (02) 4177739
E-mail: istina-v@techno-link.com
Печактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Аржентина. Трудно и бавно затихва еуфорията от избирането на архиепископа на Буенос Айрес Хорхе Марио Берголио за папа с името Франциск. Президентката на страната Кристина Кирхнер обяви деня на интронизацията на папа Франциск, 19 март 2013 г., за почивен. Вълненията бяха силни и сред спортните среди, тъй като папа Франциск е спортувал като футболист, волейболист, баскетболист, плувец. Като привърженик на футболния клуб „Сан Лоренсо“ де Алмагро има членска карта 88235 от 2008 г. Футболната легенда Диего Марадона е бил личен приятел с папа Франциск и се надява скоро да му гостува в Рим. И най-известният футболист в света днес, звездата на Барселона аржентинецът Лионел Меси, също е приятел на папа Франциск и плашира скоро да го посети в Рим. От 36-милионното население на Аржентина над 33 млн. са католици.

Италия. Пред италианското списание „Ки“ (Кой) сестрата на папа Франциск Мария Елена Берголио (65) е заявила: „Много спекулации битуват във връзка с брат ми - папа Франциск. Истината е, че Хорхе Марио не е имал никаква интимна приятелка. Като младеж беше силно религиозен, страстен спортист, волейболист, баскетболист, футболист, плувец. Голям готвач, домашар, а в сърцето му бе единствено Христос.“

+++ За трети път от началото на този век по инициатива и молба на почетния папа Бенедикт XVI плащаницата на Христос бе изложена само за час и половина в катедралата в Торино - на 30 март т. г. (Велика събота), от 17.10 до 18.40 ч. за 300 болни и 30 младежи доброволци. През 2000 г. тя бе изложена за поклонение по случай Юбилейната 2000 година; през 2010 г. в продължение на

няколко седмици милиони поклонници и посетители от цял свят я видяха, а сегашното изваждане бе извънредно - само за болни по случай Годината на вярата.

Русия. Руският президент Владимир Путин е поздравил папа Франциск, като е заявил, че пълните дипломатически отношения между Русия и Ватикан от 2009 г. ще се задълбочат още повече, което ще доведе и до по-добри връзки между Руската православна църква и Католическата църква, ръководена от папа Франциск.

+++ Московският патриарх Кирил е поздравил папа Франциск и е казал, че се надява да се състои среща с него.

Бразилия. Религиозните общности в Бразилия не се финансираят от държавата, а от спонсори и от гражданините. Спонсорите и гражданините, които дават средства за религиозните общности (Църквите), се освобождават от данъци. През 2011 г. Църквите са получили над 7.5 млрд. евро. От 220-милионното население на Бразилия 70 процента са католици (около 150 милиона) и тя е най-голямата страна по брой на католиците; 23 процента са протестантите - 50 млн.; 7 процента - други религии.

Украйна. Украинският архиепископ Светослав Шевчук е изразил голямата си радост за новия папа Франциск. Архиепископът на украинските католици от източен обред Шевчук е добре познат на папа Франциск от периода 2009-2011 г., когато е бил в Аржентина като епископ на украинските католици униати; двамата - Берголио и Шевчук - са служили заедно литургии в западния и в източния обред.

Австрия. Австрийският църковен историк проф. Руперт Клибер е пояснил, че папа Франциск не е първият неевропеец на Светия престол.

Грешен съм, но се повъроявам на Божията милост

„Аз съм голям грешник. Повъроявайки се на Божията милост и търпение в страданието, приемам.“ Това са първите думи на папа Франциск, казани непосредствено след избирането му за Свети-Петров приемник, потвърдени от кардинал Анджело Комастри. Това каза пред журналисти монс. Дарио Вигано, директор на Ватиканския телевизионен център (Ctv) при представянето на dvd-то за последните моменти от понтификата на Бенедикт XVI и първите стъпки на папа Франциск до тяхната среща на 23 март в Кастелгандолфо. Филмът със заглавие „Папа Франциск“ е реализиран от Ctv и държавната италианска телевизия (RAI). Има продължителност 50 минути и съдържа четири интер-

вюта: с кардинал Комастри, който споделя първите минути на папа Франциск, с кардинал Оскар Родригес Марадяга, с кардинал Анджело Содано - декан на кардиналската колегия, и с кардинал Джанфранко Равази - председател на Папския съвет за социал-

Папа Франциск ще получи специален формат от dvd-то. „Живеем в епоха, в която образът е основен ориентир и създава история, а инициатива като настоящата ни позволява и ние да участваме в тази история“, заяви монс. Клаудио Мария Чели, председател на Папския съвет за социални комуникации.

Преди него - от 731 до 741 г., на престола е седял сириецът папа Григорий III.

Полша. Полският парламент е отхвърлил предложенията от правителството законопроект за узаконяване на брака между хомосексуалисти както и за осиновяване на деца от същите.

+++ Полският парламент е отхвърлил молбата на социалистическите депутати да се премахне разпятието от зала на парламента.

САЩ. Архиепископът на Филаделфия съобщи, че VIII световна среща на католическите семейства ще се състои от 22 до 27 септември 2015 г. във Филаделфия, щата Пенсилвания.

Ватикан. Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди заяви, че новоизбраният папа ще се назовава и записва „папа Франциск“, а не „папа Франциск I“, както бе съобщено

ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1474)
май 2013 г.

3

Федерико Ломбарди. - Тоест, те са постоянни сътрудници, които придружават папата при управлението на Църквата.“ Ватиканският говорител опроверга, че с новите назначения Римската курия преминава на втори план и ще намали своите функции: „Курията остава със своите функции и отговорност“, подчертава отец Ломбарди.

„Първото заседание на групата е предвидено за октомври, което означава, че не става въпрос за кратки срокове и бързина с чувство за спешност - допълни отец Ломбарди. - Все още не е уточнено каква ще бъде периодичността на срещите и кога групата ще проведе второто си заседание. Вероятно това ще реши Светият отец по време на първата среща.“ Освен това, каза ватиканският говорител, папата се опознава с курията и своите сътрудници и предстоят аудиенции с префектите на Конгрегации и различните ватикански ведомства.

„Групата е създадена, за да дава съвети на папата за по-ефикасно управление на Църквата при всекидневните му срещи и различни компетенции - каза на брифинг отец

но от камерлинга в началото. Той поясни, че папа Франциск е първият папа от американски континент, първият папа от йезуитския орден и първият папа с името Франциск.

+++ Гръцкият историк Георгиос Демакопулос е посочил, че за първи път в историята и от изключително значение за християнството е присъствието на вселенския патриарх Вартоломей I при интронизацията на папа Франциск в Рим на 19 март.

+++ Ръководителят на руската православна делегация за коронясването на папа Франциск митрополит Иларион Алфеев е бил приет от папата. Митрополитът е предал поздравите на руския патриарх Кирил и подарък - икона на Божията майка.

+++ Папа Франциск е подписал декрет за провъзгласяване на блажени на италиански свещеник отец Джузепе Джироти (39) - спасил стотици евреи от нацистите, на 58 мъченици от Гражданската война в Испания и две жертви на комунизма в Румъния и Унгария.

+++ Папата е назначил за свой наследник в архиепископството на Буенос Айрес архиепископ Марио Аурелио Поли (65). Епархията на Буенос Айрес наброява над 2.7 млн. католици.

+++ След посещението на папа Франциск при почетния папа Бенедикт XVI в лятната папска резиденция в Кастелгандолфо те редовно се свързват по телефона.

+++ По време на възкресенските празници Светият отец е кръстил четирима мъже от 17- до 30-годишна възраст - италианец, албанец, руснак и американец.

+++ На Велики четвъртък папа Франциск е отслужил Тайната вечеря в римския затвор за младежи пред 38 мъже и 11 жени. Той е бил придружен от 40 доброволци - младежи, които са му помагали в литургията и в измиването на краката на дванадесет души от различни националности и религии, между които две момичета - една италианка католичка и една мюсюлманка от Босна и Херцеговина. Младите затворници са подарили на папата дървен кръст, изработен от тях, и чин за коленичене. А той е дарил всички младежи с велиденски подаръци. На литургията е присъствал и министърът на правосъдието на Италия д-р Паола Северино, която е пожелала на младежите скорошно излизане от затвора.

+++ След като папа Франциск изми на Велики четвъртък краката на дванадесет младе-

жи от различни националности и религии, сред които и две момичета, последваха критики от страна на консервативни католически среди, които се аргументираха, че Христос е измил краката на дванадесет апостоли - само мъже. По този повод говорителят на Светия престол отец Федерико Ломбарди каза: „Това действие на Светия отец е пастирски обосновано и допустимо, тъй като то не е тайнство и е извършено в затворено общество - затвор, където живеят жени, католици и некатолици. Освен това папа Франциск като архиепископ на столицата на Аржентина Буенос Айрес е измил краката и на жени на Велики четвъртък.“

+++ Папа Франциск е принял президентката на Аржентина Кристина Кирхнер на частна аудиенция - за кратък разговор и почерпка. Разговорът е преминал „в много приятна атмосфера“. Кристина Кирхнер е поканила официално папата да посети родината си, когато пожелае, и ще бъде посрещнат от целия аржентински народ като „велик съгражданин“.

+++ Светият отец е поканил на специална аудиенция след интронизацията си президентката на Бразилия Дилма Русеф. Срещата е преминала „в много приятна и делова атмосфера“. Главна тема на разговора е бил предстоящото първо посещение извън Италия на папа Франциск в Бразилия във връзка със Световната младежка среща от 23 до 28 юли т. г. в Рио де Жанейро. Дилма Русеф

е заявила, че най-голямата в света католическа страна - Бразилия, ще посрещне папа Франциск като най-скъп гост и също над 3 miliona младежи от цял свят. Тя е определила тази среща като най-голямото събитие през годината за света и за страната й, като е посочила, че след тази среща Бразилия ще е домакин и на други две световни събития: световното първенство по футбол (2014) и лятната олимпиада (2016). За голяма изненада на папата тя му е връчила покана №1 за участие през 2016 г. на олимпиадата. Дълбоко трогнат, папа Франциск е благодари и казал: „Сигурно няма да мога да присъствам, но виртуално ще следя футболното първенство и олимпиадата.“ Дилма Русеф е отговорила: „От трите световни събития най-значима ще остане световната младежка среща - бъдещето на света.“ Папата е изпратил Дилма Русеф с думите: „Приятно пътуване, до скоро виждане и Бог да благослови Бразилия!“

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Папата сформира група за реформа на Римската курия и управлението на Църквата

Папа Франциск назначи група кардинали, за да подгответи проект за ревизия на Апостолическата конституция *Pastor Bonus* и за да го съветва при управлението на Универсалната църква, съобщи в комюнике Държавният ватикански секретариат. В документа се казва, че решението на папата е продукт, изразен в хода на общите заседания преди конклава.

Групата е съставена от осем кардинали от различни континенти, които имат задачата да преразгледат документа, подписан от Йоан-Павел II през 1998 г., с който се определят структурата и задачите на Римската курия. Според документа курията има задачата да помага на папата в неговото универсално Свети-Петрово служение. Същевременно тя е израз на действеното обещание на папата с всички епископи за посрещането на предизвикателствата в мисията на Църквата.

Международната група от

Още една книга за почитта към Дева Мария

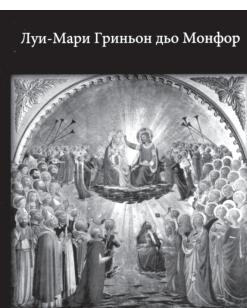
Май е месецът, посветен на Дева Мария. Точно навреме излиза книгата „Трактат за истинската набожност към Пресветата Дева“ на свете Луи-Мари Гриньон дьо Монфор на български език.

Трактатът на Монфор е изключително интересен труд, който доказва ценността и благото от практикуването на почитането на Богородица и по-точно цялостното посвещаване на светата Дева.

От самото начало до края композицията на трактата е в номерирани параграфи на брой 265, като по това се доближава до структурата на Светото писание. При по- внимателно вглеждане обаче може да се направи точен план със заглавия и подзаглавия и така трудът да се раздели на части. След предговора, в който са изложени биографични данни за автора Монфор, се очертават следните по-крупни части на творбата, условно разделени със заглавия за необходимостта от преклонението ни към пресветата Дева и с подзаглавия в какво се състои това преклонение и кои са нейните истински знаци. Или други заглавия - белези на истинската почит към Мария с подзаглавия за най-важните практики в почитането и неговото съвършено практикуване. Други части се откряват със заглавието: Библейският предобраз на съвършената набожност: Ребека и Яков, като тук е включена историята на Яков с нейната интерпретация.

Във втората половина на книгата се акцентира върху милосърдните деяния, които пресветата Дева извършва за своите верни, както и върху конкретни практики, свързани с това преклонение. В края на книгата са публикувани две приложения, описващи практиките на почитането, едно трето приложение с молитви, добавени към трактата - „Звездо морска светла“, „Магнификат“, молитва към Свети Дух в две редакции, Лоретанска литания, литанията към Свети Дух, литанията към пресветото име Исус, малката броеница и утринна молитва на свети Монфор към Дева Мария.

Книгата обогатява извънредно много нашите познания за почитането на Дева Мария с обясненията под линия и обширните бележки в края, както и с изобилните латински цитати от творби на светци и учени, а също и с латински тек-

TRACTAT

ЗА ИСТИНСКАТА НАБОЖНОСТ
КЪМ ПРЕСВЕТАТА ДЕВА

това на молитвите. Най-често се цитират мисли от свети Бернар и свети Августин, но не по-малко значими са и мисли, изказани от други, неизвестни за нас богослови от далечно-то и по-близкото минало, на чито творби се позовава в своя трактат свети Монфор. Така цялостното му изложение свидетелства за веществото познаване от автора на цялата мариологична литература, създадена до неговото време.

Интересна е трактовката на историята за първородството с лицата Яков, Исаи и Ребека, приета като първообраз на пълното отдаване и доверие в Дева Мария.

В трактата точка 64 е своеобразна полемика със съвременния на Монфор янсенизъм, който, позовавайки се на учението на свети Августин, но стигайки до крайност, отрича пълното отдаване на Божията майка.

В известна степен трактатът носи някои черти от мистиката на XIII в. Дори изказът много напомня мислите на света Гертруда в нейната известна творба „Посланик на божията любов“. Това до известна степен се обяснява с честото цитиране на свети Бернар - един мистик на XII столетие, а така също и с влиянието на старата мистика в творбите на XVII в.

Като рожба на бароковата епоха езикът на трактата притежава всички характерни черти на литературата от този период. Изказът е претрупан с много прилагателни - катофатични (в положителен смисъл) и апофатични (в отрицателен смисъл), изразът е витиеват и изобилства от сравнения. Подобни помпозни фрази се срещат в строфичните църковни песни от бароковата епоха. От друга страна пък, тази епоха бележи особен разцвет на преклонението пред Дева Мария, когато възникват нови поклоннически области и местности, всяка със своята чудотворна икона на Дева Мария. Така че създаването на „Трактата“ на Монфор е напълно обичайно за епохата.

Днес би било малко трудно за съвременния християнин съвършеното спазване на предписанията на автора за посвещаване на Божията майка. Все пак могат да се изпълнят някои негови препоръки. Как ще ползва този труд българският християнин, зависи от много фактори - емоционалност, духовна подготовка и култура, време, желание, наклонности. Творбата е еднакво интересна за християни от двете конфесии - католическа и православна, адресът е твърде широк.

Майя ХИЛДЕГАРД

На Узана

На 22 февруари 2013 г. младите, сестрите и отец Патрик от енорията в Свищов настоварихме багажа и отпътувахме към местността Узана, близо до Габрово. Пътуването дотам беше изпълнено с препятствия, но също така бе и много забавно. Пристигнахме късно вечерта, настанихме се по стаите, вече събрахме и си легнахме много уморени.

С утрото стартира и нашият забавен ден. Този ден започнахме с утринна молитва, а

след това с безброй забавления. Организирахме се и поехме към снежната планина за приятна разходка. По време на похода всички се забавлявахме, падайки в така прекрасно натрупалия сняг. След това последва и карането на ски. Всички бяха много щастливи от преживяването и емоцията да караш ски.

В 16 ч. отец Патрик отслужи следобедна литургия. След нейното приключване се наложи той да отпътува отново за

Свищов, за да може там да отслужи неделната литургия. Според предвиденото в програмата със сестра Франческа разгледахме посланието за постното време от папа Бенедикт XVI. Познахме и вярвахме в любовта, която Бог има към нас. Разсъжденията ни върху предоставеното ни писмо протекоха в три отделни части, разсъждавайки и изразявайки нашите чувства и въпроси върху всяка от точките, които папата ни предлага. Всяка наша среща започваше с четене на глава от книгата на Ансемън Грюн „Новите лица на Исус“.

Неделният ден започна с утринна молитва. А след приключване на нашата забавна част от деня решихме да проследим докрай избора на нашия нов патриарх, молейки се по време на самите избори за него и за нашата страна.

В късния следобед при нас се върна отец Патрик. Отслужи литургия, ханахме, после всички стегнахме багажа и отпътувахме за родния Свищов.

Това беше нашата незабравима почивка, която само с няколко думи не може да се опише - тя ще се помни цял живот и винаги ще ни връща мислено там.

Радостина НЕДЕВА

Българската Калвария

от стр. 1

гото име на Голгота.

Така е и в село Житница. Поставени са кръстове на 14 места, като първите два са в границите на селото, а останалите - по поречието на река Тикла, стигащи до малка могила сред полето. „Спирките“, както се наричат още 14-те кръста, са изработени от местни майстори, които в продължение на един месец са обработвали няколко череши, за да изваждат символите на християнството. За да се запазят кръстовете за по-дълго време от невинаги благоприятните климатични условия, върху тях са поставени допълнителни дълчици, които ги покриват. По този начин наподобяват кръстовете в Тиролските Алпи, които сме свикнали да гледаме на картинки. Такова беше и желанието на дарителите, които са местни предприемачи, с чието средство са изработени и поставени 14-те спирки от Кръстния път. Те бяха осветени от монс. Георги Йовчев. С шествие от храма, водено от архиепископа, енорийски свещеник отец Христо Табаков и възрастния хор, местните жители се отправиха към първия кръст, където се извърши обредът по осветяването на новото място за молитва и размишления в Житница. Към хората от селото се включиха и вярващи от съседните две села Дуванлии и Каляново. С тях беше и отец Иван Топалски, енорист в две енории. Епископът на Софийско-Пловдивската епархия Георги Йовчев призовава миряните да участват в молитвата „Кръстен път“ не само тогава, когато тя се води от свещеника или сестрите, но и те сами да се организират в малки групи и да размишляват по трудния път на Спасителя към Голгота.

Иван КЪРЧЕВ

Патриарх Вартоломей към папата: Християнското единение е първото и най-важното безпокойство

„Единството на Християнските църкви е първото и най-важното от нашите безпокойства и една от основните предпоставки, за да може нашето свидетелство да бъде убедително“, заяви в поздравителното си слово Вселенският патриарх Вартоломей в началото на аудиенцията на папа Франциск с делегациите на Християнските църкви и на другите религии в Клементинската зала във Ватикан. За да се осъществи християнското единство, подчертава православният йерарх, е необходимо „започнатият богословски диалог да продължи, за да може истината на вярата, учението на светците и общият опит на Източна и Запада от първото християнско хилядолетие да бъдат разбрани и приети от всички“. Затова е нужна волята „диалогът във вярата и любовта да продължи в духа на смирението и с оръжията на истината“, допълни Вартоломей. От друга страна, „световната икономическа криза изисква организацията на хуманитарна дейност“, като посочи „големия опит“ на папа Франциск и неговото „дълго и високо оценено епископско служение в Аржентина“ сред най-бедните и страдащи. „Имащите в повече трябва да бъдат стимулирани да дадат на нямащите“, призова Варто-

Ваше Високопреосвещенство, скъпи братя в епископството и в свещенството,

За мен е специален дар от Провидението, че преди да напусна Свети-Петровото служение, мога още веднъж да видя моето духовенство, духовенството на Рим. Винаги е голяма радост да се види как Църквата живее, колко жива е Църквата в Рим. Има пастири, които в духа на Върховния пастир ръководят стадото на Христос. Това е един истински католически клир, универсален и това отговаря на същността на Църквата на Рим: да носи в себе си универсалността, католичността на всички, от всички раси, от всички култури. В същото време съм много благодарен на кардинал-викария, който помага да се подбуди желанието за звания в самия Рим, защото ако Рим, от една страна, трябва да бъде град на универсалността, той също трябва да бъде град със собствена силна и здрава вяра, от която се раждат също звания. И убеден съм, че с помощта на Господ ние ще можем да намерим званията, които Той сам ни дава, да ги насочи, да им помога да узрят и така, по този начин да спомагат за работата на Господното лозе.

Днес пред гроба на свети Петър изповядахте Символа на вярата. В Годината на вярата този акт според мен изглежда много подходящ, даже необходим, този акт, че духовенството на Рим се събира на гроба на апостола, на когото Господ каза: „На теб поверьвам Моята църква. Върху теб ще съградя Моята църква“ (срв. Мат. 16, 18-19). Пред Господ заедно с апостол Петър изповядахте: „Ти си Христос, Синът на живия Бог“ (срв. Мат. 16, 15-16). Така расте Църквата: заедно с Петър изповядваме Христос, следваме Христос. И ние правим това винаги. Аз съм много благодарен за вашите молитви, които чувствах - казах го в сряда - почти физически. Дори сега и да се оттеглям, чрез молитвата съм винаги близо до вас и съм сигурен, че вие ще бъдете близо до мен, макар и за света да оставам скрит.

За днес в условията на моята възраст не можах да подгответя голяма, истинска реч, както може да се очаква, но по-скоро имам намерение да си поговорим за Втория ватикански събор така, както аз съм го видял. Ще започна с една история. През 1959 г. бях номиниран за професор в университета в Бон, където се обучават студенти, семинаристите на епархията на Кьолн и на други съседни епархии. Така влязох в контакт с кардинала на Кьолн кардинал Фрингс. Кардиналът на Генуа Сири - струва ми се, че през 1961 г. - организира серия от конференции от няколко европейски кардинали относно събора и бе поканил архиепископа на Кьолн, за да проведе конференция със заглавие „Съборът и светът на съвременна-

та мисъл“.

Кардиналът ме покани мен - най-младия от преподавателите - да му напиша един проектотекст. Проектът му хареса и предложи на хората в Генуа текста такъв, къмто го бях написал. По-късно папа Йоан XXIII го покани да отиде при него, а кардинала го беше страх, че може би е казал нещо невярно, грешно и ще бъде порицан, а може би дори ще му се снеме пурпурната одежда (б. р. - кардиналската титла). Когато неговият секретар го обличал за аудиенцията, кардиналът си казал: „Може би сега за последен път ще нося тази дреха.“ След като влязъл, папа Йоан XXIII го посрещнал, прегърнал го и му казал: „Благодаря, Ваше Високопреосвещенство, Вие сте казали неща, които аз исках да кажа, но не намирах думите.“ Така кардиналът разбрал, че е на прав път и той ме покани да отида с него на събора - първо като негов личен секретар, а след това, по време на първия пе-

което е направено, но иска ме да бъдем участници, двете гатели на събора.“ Така че доктор кардинал Фрингс, който бе известен с абсолютна си вярност, почти скрупулъзно, в този случай каза на Светия отец: „Тук ние сме в друга функция. Папата ни е призовал да бъдем отци, за да бъде Вселенски събор, нещо, което обновява Църквата. Така искаме да изпълним нашата роля.“

Първият момент, в който това становище се потвърди, беше още на първия ден. За този първи ден бяха предвидени изборите на комисиите; списъците с имената бяха вече подгответи - с опит да бъде по безпристрастен начин - и тези списъци трябваше да бъдат гласувани. Но отците веднага казаха: „Не, ние не искаме просто да гласуваме вече направени списъци. Ние сме решаващи.“ Тогава се наложи отлагане на изборите, защото самите отци искаха да се опознаят по-добре, те сами искаха да подгответят списъците. Така и бе напра-

Отговор по повод поздравленията за избор на папа Франциск

Ваше Високопреосвещенство,

Въществено обстоятелство при избора за Престола на свети Петър на Светия отец Франциск, Вие лично и от името на Епископската конференция му изпратихте сърдечно поздравително послание.

Светият отец прие със задоволство това свидетелство на искрена почит и, благодарейки на Ваше Преосвещенство за вниманието, приканва да постоиствате в молитва за него лично и за служението му в Църквата.

По същия начин той проси за Вас и за всички, приобщени към този синовен акт, радостта и мира - даровете на Възкръсната Христос, и от сърце дава апостолически благослов, който да се разпростира до вярващите от различните епархии.

**Архиепископ Анджело Бечу,
заместник-държавен секретар на Ватикан**
6 април 2013 г.

Среща с енорийските свещеници и клира на Рим

**Реч на светия отец Бенедикт XVI,
аула „Павел VI“, 14 февруари 2013 г.**

риод - струва ми се през ноември 1962 г. - бях назначен като експерт на събора.

Тогава ние отивахме на събора не само с радост, но и с ентузиазъм. Съществуващо невероятно очакване. Надявахме се, че всичко ще се обнови, че ще настъпи една нова Петдесетница, нова ера за Църквата, защото по това време Църквата бе все още достатъчно силна, имаше все още добра неделна практика, свещеническите и монашеските звания бяха вече малко намалели, но все още достатъчни. Въпреки това се усещаше, че Църквата не върви напред, изглеждаше по-скоро реалност от миналото, а не носител на бъдещето. И в този момент се надявахме, че това отношение ще се промени, че Църквата ще бъде отново утешната сила и силата днес. Знаехме, че връзката между Църквата и съвременния период от самото начало бе малко усложнена, започвайки с грешката на Църквата в случая с Галилео Галилей. Мислеше се да се коригира това грешно начало и да се намери отново връзка между Църквата и най-добрите сили в света, за да се отвори бъдещето на човечеството, за да се отвори истинският напредък. Така че ние бяхме пълни с надежда, ентузиазъм и желание да дадем своя принос за това дело. Спомням си, че Римската курия бе смятана за отрицателен модел. Казваше се - не знам дали това е било вярно, че са били четени вече изготвени текстове в базиликата „Сан Джовани ин Латерано“ и че членовете на синода са ги приветствали и ръкоплясвали - одобрявали. Така щял да се проведе и съборът. Епископите казали: „Не, няма да правим така. Ние сме епископи, самите ние сме участници в синода, не искаме само да одобряваме това,

вене. Кардиналите Линарт на Лил и Фрингс на Кьолн публично казаха: „Не, не така! Искаме да направим наши списъци и да изберем наши кандидати.“ Това не бе революционно дело, а дело на съвест и отговорност от страна на съборните отци.

Така започна нашето активно опознаване, хоризонтално, един с друг, нещо, което не беше напразно. В колежа „Дел Анима“, където живеех, имахме много посещения от кардинали от цял свят; кардиналите бяха добре разпознавани... Спомням си високата и стройна фигура на монс. Ечегарай, който беше секретар на Епископската конференция на Католическата църква във Франция, срещите с кардиналите и т. н. И това бе типично след това за целия събор - опознавателни срещи в малки групи. Така се запознах с велики личности като отците Де Любак, Даниелу, Конгар и др. Запознахме се с различни епископи. Аз специално си спомням Елшингер - епископ на Страсбург, и др. И това беше вече опит за универсалността на Църквата и за конкретната реалност на Църквата, която не просто получава указания отгоре, но същевременно расте и напредва винаги под ръководството, разбира се, на наследника на Петър.

Всички, както казах, идваха с големи очаквания. Събор в такъв мащаб никога не бе осъществяван, а и всички не знаеха как да се действа. Подготвените - можем да кажем с по-категорични назначения - бяха френските, немските, белгийските и холандските епископи, т. нар. Рейнски съюз. През първата част (сесия) на събора те бяха тези, които показваха пътя; след това бързо се разшири дейността и всички все по-често участваха в творчеството на събора. Французите

живе, Откровението, и накрая - икуменизъмът. Французите много повече от германците имаха да решават проблема за отношенията между Църквата и света.

Да започнем с първото. След Първата световна война точно в Централна и Западна Европа нарасна литургичното движение, едно откриване на богатството и дълбочината на литургията, което до момента беше почти затворено в Римския служебник на свещеника, докато хората се молеха със своите молитвеници, които бяха направени според сърцата на хората; така че се търсеше начин да се преведе високото съдържание, изисканият език на класическата литургия, с думи по-емоционални, по-близи до сърцето на хората. Но те бяха почти две паралелни литургии: свещеникът с министрантите (аколитите), който отслужваше литургията според служебника, и миряните, които се молеха през литургията със своите молитвеници заедно, знаейки съществено какво се осъществява на олтара. Но сега се разкри точно красотата, дълбочината, богатството - историческо, човешко, духовно - на служебника и необходимостта не само един представител на народа, един малък министрант да казва: „Et cum spiritu tuo“ (И с твоя дух) и т. н., но да бъде наистина един диалог между свещеника и хората, та наистина литургията на олтара и литургията на хората да бъде една единствена литургия с активно участие, та богатството да достигне до хората. Така се преоткри и обнови литургията.

Сега, като се върна назад, намирам, че бе много добре да се започне с литургията; така се изразява върховенството на Бог, върховенство на Божият труд. „Operi Dei nihil praeropatur“ - Пред Божиято дело нищо да не се по-

не на литургията с Тялото и Кръвта Христови. В този смисъл, отвъд практическите фактори, които разубеждаваха да се започне веднага със спорни въпроси, стана - можем да кажем - наистина акт на Провидението, че в началото на събора фигурират литургията, Бог, обожаването. Сега няма да навлизам в подробности за дискусията, но винаги си струва, отвъд практическото прилагане, да се връщаме назад към самия събор в неговата дълбочина и в неговите основни идеи.

Имаше, бих казал, различни идеи: особено Пасхалната тайна като център на християнската същност и следователно на християнския живот, християнското време - изразено във Великденското време и в неделите, която е винаги денят на Възкресението. Винаги отново започваме наше време с Възкресението, със срещата с Възкръсната и от срещата с Възкръсната влизаме в света. В този смисъл жалко е, че днес неделята се е преобразувала в уикенд (край на седмицата), докато тя е първият ден, тя е началото. Вътрешно ние трябва да имаме предвид следното: това е началото, началото на Сътворението, това е началото на новото творение в Църквата, срещата с Твореца и с възкръсната Христос. Също важно е и това двойно съдържание на неделите: това е първият ден, т. е. празника на сътворението - ние се намираме в основата на Сътворението, върваме в Бога Творец - и на срещата с Възкръсната, която обновява Сътворението. Нейната истинска цел е да създадем един свят, който да бъде отговор на Божията любов.

Освен това имаше принципи: разбирамост - да не бъдем окошарени в един език нито познат, нито говорим,

Богородичното правило на православните и двете броеници - на Дева Мария и на свети Йосиф на католиците

Наскоро ми попадна малка диплена с Богородичното правило - една от големите молитви на православните. Четейки я, разбрах колко общо има с броеницата на Дева Мария, а двете молитви пък с броеницата на свети Йосиф, насърто (в брой 3-4/2013 г.) публикувана в този вестник.

Къде всъщност са приликите и разликите?

Общият брой на моленията в правилото е 15 десетици с богородичната молитва „Радвай се“, което напомня броя на три тайни от броеницата. В случая моленията в правилото имат обаче аналог само с радостните и славните тайни. Отсъства аналог със скръбните. Само едно от моленията е аналогично със светла тайна - чудото в Кана, а четири от моленията изобщо нямат аналог в броеницата - те са I и II моление, основани върху рождеството на Света Богородица и въвеждането ѝ в храма, после VII - бягството на Мария с малкия Исус в Египет, и X - великата скръб на Мария пред кръста. Останалите са: III, IV, V, VI и VIII моление съвпадат с радостните тайни от броеницата, IX - с втората от светлиите тайни, и от XI моление до края - с петте славни тайни. След изказване на текста на съответното моление се казва 10 пъти богородичната молит-

ва.

Тайните от броеницата на свети Йосиф допълват гореупоменатите тайни така:

Петте радостни тайни от Йосифовата броеница са идентични с петте радостни от броеницата на Дева Мария и с тези от III, IV, V, VI и VIII моление в правилото, като IV радостна тайна на свети Йосиф повече акцентира върху пророчество то на Симеон.

От скръбните тайни на свети Йосиф първата е допълнение към първа радостна от броеницата на Мария - радостта от раждането на Исус, но тъгата, че се ражда в обор. Това същевременно е допълнение към V моление от правилото. Така по-нататък II скръбна от Йосифовата броеница допълва IV радостна от броеницата на Мария и VI моление от правилото; III скръбна (Йосиф) - VII моление от правилото; IV скръбна (Йосиф) - V радостна от броеницата на Мария и VIII моление от правилото; а V скръбна няма аналог в другите - тя се отнася лично до свети Йосиф.

От славните тайни на Йосифовата броеница първата няма аналог в правилото и в броеницата на Мария, втората допълва петата от радостните тайни на Мариината броеница. Във връзка с разпятието Х моление от правилото има ана-

лог в Кръстния път - с IV и XIII спиране.

При сравнението на двете броеници с моленията от правилото става ясно, че правило то е повече мариологично - то насочва към живота на Дева Мария и нейното отношение към ставащите с нея чудеса, а тайните в броеницата ѝ са на половина христоцентрични. По подобен начин са конструирани и тайните в Йосифовата броеница - повече са насочени към биографията на земния баща на Исус.

Най-явлена разлика е във втората част на молитвените текстове на правилото и двете броеници, където се молим за самите нас. При двете броеници тези молитви са винаги еднакви за всяка десетица - призыва към светите личности да се молят за нас днес, както и при смъртния ни час. Петнайсетте десетици на правилото имат различни молитви при всяка, които са насочени към различни житейски случаи за неотложна помощ.

От направеното кратко сравнение между трите големи молитви става ясно още веднъж колко са близки помежду си католическата и православната конфесии - факт, който трябва да прикачи към диалог и разбирателство.

Майя РАЙКОВА

Как Светият отец направи сандвич на един швейцарски гвардеец

Изненадващото величие на папа Франциск е в малките неща. Например способността му да казва просто „Братя и сестри, добър вечер“... Или в това да носи железен кръст, вместо златен... Или в това да измира краката на затворници...

Или... както това се случи тези дни, да се погрижи за швейцарския гвардеец, който пази пред вратата на апартамента му в Casa Santa Marta всяка вечер до разсыпане.

Преди няколко дни, по изгрев-слънце, когато обичайно се събужда, папата излязъл в коридора и пред вратата се изправил лице в лице с караула - швейцарски гвардеец, стоящ изправен със своята алебарда. Франциск го попитал:

- И какво правиш тук? Цяла нощ ли си стоял тук?

- Да - отговорил гвардеецът с уважение и леко изненадан.

- На крака?

- Ваше Светейшество, мой дълг е; поех поста от моя другар.

- И не си ли уморен?

- Това е мое задължение, Ваше Светейшество. Аз трябва да се грижа за Вашата сигурност.

Папа Франциск го погледнал отново с леко шеговито изражение, върнал се обратно в стаята си и след минутка излязъл отново, носейки стол:

- Поне седни и си почини. Гвардеецът извъртя очи и отговорил:

- Свети отче, простете ми, но не мога! Правилата не ми позволяват такова нещо.

- Правила? - възкликал Франциск.

- Заповедите на моя капитан, Ваше Светейшество.

Папата се усмихнал:

- О, нима? Е, аз съм папата и ти заповядвам да седнеш.

И така, объркан между правилата и папата, швейцарският гвардеец избрал стола.

Папата се върнал в апартамента си.

След няколко минути Светият отец пак се появил при гвардееца, който по задължение продължавал да седи на стола. Франциск носел panino con marmellata (италиански сандвич), който сам бил приготвил. След като войникът не успял да изрече нищо, Светият отец с аржентинска усмивка му казал: „След толкова часове, прекарани прав на пост, трябва да си доста гладен.“ Швейцарският гвардеец нямал време да протестира, защото папата моментално му пожелал: „Добър апетит, братко!“

Бог да пази Светия отец Франциск за дълги години!

Пино КОРИАС

Източник: Friarslife Blog

Превод: www.catholic-news.bg

Папата назначи францисканец за секретар на Конгрегацията за ордените

Хосе Родригес Карвальо, генерален настоятел на францисканския орден, е назначен от папа Франциск за секретар на Конгрегацията за институтите с посветен живот и общностите с апостолически живот. Пълното съобщение на Ватикан папата е въздигнал същевременно 59-годишния испански францисканец в ранг на титуларен архиепископ на Белкастро. Карвальо е приемник на Джозеф Уилям Тобин, който бе назначен през октомври от папа Бенедикт XVI за архиепископ на Илинойс.

Карвальо е роден на 11 август 1953 г. в Лодосело, Испания. Той е генерален настоятел на францисканския орден от 2003 г., а от 2012 г. е председател на Съюза на настоятелите на ордени. Карвальо е единият от двамата (другият бе генералният настоятел на Йезуитския орден Адолфо Николос) без кардиналски сан, които съслужиха с папа Франциск на литургията за въвеждането му в служение.

По www.catholic-news.bg

Послание „До града и света“ (URBI ET ORBI)

От стр. 1

не, на нашия всекидневен живот. Дори днес колко пустини трябва да прекоси човекът! Най-вече пустинята, която се намира вътре в него, когато липсва Божията любов и любовта към близкния, когато липсва осъзнаването на факта, че е пазител на всичко онова, което Създателят ни е дарил и ни дарява. Но Божието милосърдие може да накара да разъфти и най-сухата земя, може да върхне живот на сухите кости (вж. Йез. 37, 1-14).

И сега, ето поканата, която отправям към всички: да приемем дара на Възкресението на Христос! Нека да се оставим да бъдем обновени от Божието милосърдие, да се оставим на Исус да ни обича, да оставим мощта на Неговата любов да преобрази и нашия живот! И да станем инструменти на това милосърдие, катали, посредством които Бог да може да напоява земята, да пази цялата вселена и да направи да разъфят спрavedливостта и мира!

И така, да поискаме от Въз-

кърсналия Исус, Който превъръща смъртта в живот, да преобрази омразата в любов, отмъщението в прошка, войната в мир! Да, Исус е нашият мир и посредством Него да измолим мир за целия свят!

Мир за Близкия изток и по-особено между израилити и палестинци, които срещат трудности да намерят пътя на съглашателство, за да могат да подновят със смелост и благоразположение преговорите и да сложат край на един конфликт, който продължава вече от много време. Мир за Ирак, за окончателно преустановяване на всяка към вид насилие и най-вече за обичната Сирия, за нейното население, наранено от конфликта, и за многобройните бежанци, които са в очакване на помощ и успокояние. Колко кръв бе пролята! И колко още страдания ще трябва да бъдат причинени, преди да може да бъде намерено политическо решение на кризата?

Мир за Африка, все още сцена на кървави конфликти. За Мали, за да намери отново стабилност и единство, за Нигерия, където за съжаление атентатите не спират и сериозно застрашават живота на толкова невинни и където немалко хора, включително и деца, са държани като заложници от терористите. Мир в източната част на Демократич-

на република Конго и в Централноафриканската република, където много хора са принудени да напуснат домовете си и живеят все още в сянката на страха.

Мир за Азия, най-вече на Корейския полуостров, за да се превъзмогнат различията и да се достигне до обновена готовност за помирение.

Мир за целия свят, така разделен все още от алчността на онези, които търсят лесни печалби, наранен от egoизма, който застрашава човешкия живот и семейството, egoизма, който продължава да извърши трафик на хора - най-разпространеното робство на XXI век. Трафикът на хора е наистина най-разпространеното робство на XXI век! Мир за целия свят, разкъсван от насилието, свързано с трафика на наркотици, и от безогледното използване на природните ресурси! Мир за тази наша Земя! Нека Възкръсналият Исус да донесе утеша на онези, които са жертва на природни бедствия и ни направи отговорни пазители на вселената.

Съкли братя и сестри, отправяйки всички вас, които ме слушате в Рим и навсякъде по света, призыва от псалма: „Славете Господа, защото Той е благ, защото милостта му е вечно. Да каже сега (домът) Израилев: (Той е благ,) защото милостта му е вечно“ (псалм 117, 1-2).

ПОЗДРАВ

Съкли братя и сестри, дошли от всички краища на света на този площад, който е сърцето на християнството, както и всички вие, които сте свързани чрез комуникационните средства, отново ви поздравявам: „Честито Възкресение!“

Отнесете във вашите семейства и във вашите страни посланието на радостта, надеждата и мира, което на този ден всяка година се подновява силно.

Възкръсналият Христос - Победител над греха и над смъртта, да бъде в подкрепа на всички и по-специално на най-слабите и на най-нуждаещите се. Благодаря за вашето присъствие и за свидетелството на вашата вяра. Специални благодарности и мисъл за тези прекрасни цветя, които са дар от Кралство Холандия. На всички повтарям с обич: нека Възкръсналият Христос води всички вас и цялото човечество по пътищата на справедливостта, любовта и мира!

Превела

с великденска радост
за в. „ИСТИНА-VERITAS“
Маргарита ВАСИЛЕВА

За да избегна двусмислия, бързам да кажа, че заглавието на тази беседа е взето от немския католически богослов Йохан Баптист Метц, който казва, че цената на православието, на правилната възхвала на Господ, която Църквата трябва да плати, е право-правенето, правилното практикуване на евангелските истини. Контекстът на тези думи е отговорът, който Метц дава на едно богословие, което проповядва примирение, неотвръщане на злото, съчувствие към страдащите от името на страдащия Бог, съпричастен със съдбата на страдащите. Несъгласен с еднотакова псевдосмириение, Метц изрича следните доста силни думи:

„Християнството би било наистина нечовешко, ако от своя страна проповядваме само да се понасят нечовечността и страданието. Недопустимо е, ако само се ограничим до това да утешаваме или да преобразяваме по религиозному страданието; необходимо е да намерим лекарството, средство то да премахнем причината не само за болката, необходимо е да променим условията на живот. Страданието, нищетата трябва да бъдат нападнати и победени, най-малкото намалени. Това е цената, която народът трябва да заплати, за да се превърне в Църква в пълния смисъл на думата, в Божий народ, автор на една нова история, която да бъде живяна в Отца, Сина и Светия Дух. Страданието не е начин, за да си спомним за Бог, и не препраща към Него. Историята на човешкото страдание не може да бъде погълната и извисена чрез една богословска диалектика до историята на спасението, още повече до участие в Троичността.“

Едно богословие, което теоретизира върху страданието, трябва да бъде прекъснато по средата; то трябва да продължи да разказва историята на спасението, но само ако на практика е готово да реагира в същото време спасяващо. Така цената на правата вяра не е само въпрос на приложно християнство, но и градивна част на самата Църква. Историческата памет на живяната вяра още от времето на апостолите разказва едно: че зло то бе победено веднъж завинаги благодарение на историческото и спасително дело на Изкупителя. Иисус слезе в ад, за да отвори за нас дверите на райски, за да ни освободи от властта на лукавия. Ако Бог прие върху себе си страдания-

та и смъртта човешки, то бе само за да бъдат те сразени. Кръстът и Възкресението са неделими. Целта на смъртта Христова е Възкресението, не състраданието с мизерията и смъртта човешка. Със смъртта си Христос победи смъртта и освободи нашата свобода, за да бъдем не жертви, а автори, отговорни за новата история, за да бъдем сътворци с Господ на собствената съдба, както и на съдбата на другите. И така идването на Царството Божие тук, на земята, става и наша задача. Ние сме ръцете, инструментът божии, с които оставатите от злото трябва да бъдат пометени. На нас се пада тази историческа задача да се борим, да се изправим пред последствията от злото, макар то на кръста да бе сразено. Да! Неговото жило бе пречупено, но пълната победа ще бъде чак при второто славно при-

щери, свободни и затова отговорни.

След този увод би трябвало да е ясно, че социалната доктрина на Църквата не е някаква притурка в края на книгата, някакъв показалец, който можем и да прескочим, а крайъгълен камък в зданието. Ако догмите регулират теоретичната част на вярата, то социалното учение на Църквата поставя ред в делата й. Теорията и практиката са двете страни на една и съща монета. А в полза ще цитiram само стих от съборното послание на свети апостол Яков (2, 14-17): „Каква полза, братя мои, ако някой казва, че имал вяра, а дела няма? Може ли го спаси вярата? Ако един брат или сестра са голи или нямат дневната храна, а някой от вас им рече: идете си с миром, грейте се и насищайте се, пък не им даде, що е потребно за тялото - каква полза? Тъй и вярата, ако

квата не е един „трети път“ между капиталистичкия либерализъм и марксисткия колективизъм, нито възможна алтернатива без диаметрално противопоставяне. Социалната доктрина е отделна категория, тя не е идеология, но точна формулировка на резултати от едно автентично разсъждение върху сложните реалности на човешкото съществуване в обществото и в международния контекст, видяно в светлината на вярата и на църковната традиция.

Нейна основна цел е да интерпретира тази реалност и да изследва съответствието или несъответствието ѝ с основните линии на евангелското учение за човека и неговото призвание - същевременно земно и отвъд земно, за да може да ориентира поведението на християните.

Ето защо социалната доктрина на Църквата не попада в областта на идеологията, но на богословието, по-специално на нравственото богословие, чиято цел е духовното и хуманното развитие на човека. Мило-

ка грижа и поддръжка и от страна на общественото мнение и обществените институции, особено за предаване на тази култура на младите поколения.

Ужасните известия за нарастане на насилието дори сред децата доказват необходимостта от установяване в наше общество на атмосфера, основана на уважение и внимание към другия, прокарване на култура на мир и солидарност, на загриженост за другия въпреки ширещия се индивидуализъм и безразличие.

Следващата точка говори за Иисус Христос като въплътеното Милосърдие Божие към света. В Неговата личност милосърдието придоби човешки образ.

„Бог толкова обикна света, че отдаде своя единороден син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен.“

Немската дума за милосърдие „Barmherzigkeit“, както и латинската „misericordia“ са съставени от думите беден и сърце и означават да имаш

Цената на православието

шествие, когато Бог ще бъде всичко във всичко.

А дотогава да чакаме ли пассивно, макар и с вяра изпълнени?

Ролята на Църквата - ще се съгласим всички - е да дава надежда на хората. Но това не е едно „имай надежда“ абстрактно, не е утопичен взор в бъдещето. Не, нашата надежда е здраво стъпила на земята, тя е базирана и въплътена в една действителна личност Иисус Христос, Изкупителя на света. Затова тези, които вярват, че злото бе победено, тези, които се надяват в Христос, те не могат да понасят действителността такава, каквато я виждат, те не остават апатични и хладни пред нищетата, пред нещастията по света, пред тези останки на злото. Те, всички ние, Църквата, трябва да противодействат не теоретично, но ангажирайки се с дела, с живота си, реагирайки навреме и ефикасно. Това, че Спасението е дар от Бог, не означава, че Бог е безразличен към нашите конкретни дела. Бог ни създаде не само получатели на Неговата любов, но и сътрудници, работници на нивата Царствена, но не като роби, а като Негови синове и дъ-

няма дела, сама по себе си е мъртва.“

Тогава организации като „Каритас“ са именно част от тази подкрепа, от тази конкретна десница, която хората протягат едни на други в името на евангелските идеали, в името на Божията любов, отправена към всеки един образ и подобие Божие. Това е дело, което връща на човека надеждата, без да поставя като условие първо вярата. Но това е дело, плод на вярата, материализирана в топлота и загриженост към човека. Дело, което прави Църквата да бъде Църква. Католическите благотворителни организации като „Каритас“ представляват на практика веществен израз на социалното учение или доктрина на универсалната Католическа църква. Същността на тази доктрина е много добре описана от папа Йоан-Павел II в неговата енциклика от 1987 г. „Sollicitudo Rei Socialis“. В точка 41 четем: „Социалната доктрина на Църквата сърдието в своето двустрарно лице като любов към Бог и любов към братята е синтезът на моралния живот на вярващи.“

А в точка 29 на същата енциклика добавя: „На мястото на структурите на злото е необходимо да се въведат структури на солидарността, давайки един нов импулс на преференциалната отдаленост в полза на бедните.“

И за да бъда малко по-конкретен, ще се спра върху един документ от 1999 г. на Епископската конференция на Католическата църква в Германия, който има за тема „Църквата, милосърдието и „Каритас“, а заглавието му е „Milosърдието като осъществяване живота на Църквата и като обединен, асоцииран ангажимент на Църквата и обществото“.

В първа точка се говори за културата на помощта и грижата за нея. Когато се говори за милосърдие, много хора - преди всичко на Запад - си мислят веднага за служби и институции, за щатните сътрудници на „Каритас“. Забравя се, че всяка личност е преди всичко личност сред личности. Само сред тях тя разбира, че е личност. Библейското и християнското значение на думата „каритас“ е любов дейна, готова да се притече на помощ. Затова всяка личност, всеки христианин има възможността и дълга да помога. Милосърдните дела на отделния христианин, на християнската общност и на „Каритас“ са тясно свързани, но не и идентични. Склонността към помагане, както и това да бъде помогнато, са реалност, основна на живота и част от човешката култура. Склонността към солидарност и помагане на лицата в затруднение е спонтанна реакция на всяка личност, то е универсално призвание. Съществува и в наши дни една такава култура на помагане, макар и често трудно откриваема. И затова е важно сред християните да се търсят и насырчават различните форми на милосърдие. А Църквата трябва да поддържа и съпровожда тези усилия. Културата на взаимно подпомагане изис-

7 ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1474)
май 2013 г.

Бог В пословиците на света

На шага и на истина

Не е толкова трудно да се открие Бог и отделните народи го показват в пословиците. Англичаните са сигурни, че: „Където има мир, там е Бог“; италианците Го откриват на друго място: „Бог е в музиката“; германците казват: „На върха на църковната кула Бог докосва земята с пръста Си“, а руснаци: „Бог е винаги там, където не Го търсиш.“

Според ирландците „Бог е създал времето, но нищо не е казал за скоростта“. Португалците са много доволни от вярата: „Който събира дърва за този, комуто Бог иска да помогне.“

Африканците са уверени, че Бог е толкова грижовен за хо-

рат и животните, че: „В тъмна нощ върху черния камък Бог намира черната мравка.“ Арамейците знаят, че Бог е дал пълна свобода на човека: „Който иска да извърши зло, Бог е съгласен.“ Сърбите допълват: „Който губи срам от хората, губи страх от Бога.“

Че Бог е милосърден и състрадателен, твърдят французите: „Когато Бог проверява човека, измерва не главата, а сърцето“; англичаните казват: „Бог поглежда чистите, а не пълните ръце“; германците допълват: „Когато подадеш ръка на близкиния, Бог вече ти е подал ръката Си.“

Ирландците смятат, че Бог не винаги може или не иска

Подбал Петър КОЧУМОВ

Милосърдието е Божията любов към човечеството, но същевременно и отговор на хората на тази любов чрез любовта към другите, към братята си. Ако липсва една от тези две плоскости, не можем да говорим за християнско милосърдие, за „Каритас“.

Следващата точка от документа се спира върху Евангелието от Матей, глава 25, от 31 до 46 стих, където е описан Божият съд, разделенето на

Папа Франциск: Господ никога не се уморява да ни проща

Както www.catholic-news.bg съобщи, на 17 март на площад „Свети Петър“ се състоя първата неделна молитва „Ангел Господен“ в понтификата на новоизбрания папа Франциск. Публикуваме превод на пълния текст на папското размишление, както и на обръщението на Светия отец към вярващите след самата молитва.

„Братя и сестри, добър ден!

След първата ни среща в сряда днес имам възможност отново да отправя поздрав към всички! И съм щастлив да го сторя в неделя - деня Господен! Това е хубаво, това е важно за нас, християните - да се срещаме в неделя, да се поздравяваме, даси говорим както сега тук, на площада. Един площад, който благодарение на медиите обхваща света.

В тази пета неделя от Постното време Евангелието ни представя епизода с жената прелюбодеяка (срв. Йн. 8, 11-11), която Иисус спасява от смъртно наказание. Поразително е отношението на Иисус: не чува думи на презрение, не чува думи на осъждане, а само думи на любов, думи на милосърдие, които приканват към обръщане. „И Аз не те осъжда: иди си и недей греши по-вече“ (ст. 11). Е, братя и сестри, лицето на Бог е лице на един милосъден баща, който винаги има търпение. Мислили сте за търпението на Бог - търпение, което Той има към всеки от нас? Това е Неговото милосърдие. Винаги е търпелив, търпелив към нас, разбира ни, очаква ни, не се уморява да ни проща, ако знаем да се върнем към Него с разкяно сърце. „Господ е многомилостив“, казва псалмът.

Тези дни успях да прочета книгата на един кардинал - кардинал Каспер, един добър теолог, посветена на милосърдието. И ми подейства така добре тази книга, но да не помислите, че правя реклама на книгите на моите кардинали! Не е така! Но ми се отрази много добре, много добре... Кардинал Каспер казва, че чувства милосърдието - тази дума променя всичко. Би било много добре и ние да можем да го почувствуеме: това променя света. Малко милосърдие прави света по-малко студен и по-справедлив. Имаме нужда да разберем добре това Божие милосърдие, този Милосъден Отец, Който е толкова търпелив... Нека си припомним пророк Исаия, който казва, че ако нашите грехове можеха дасе оцветят в алено розово, любовта на Бог ще ги държи бели като сняг. Хубаво е, милосърдието е хубаво! Спомням си, току-що бях станал епископ, през 1992 г. в Буенос Айрес дойде Дева Мария от Фатима и бе отслужена една голяма литургия за болни. Бях отишъл да изповядвам по време на тази литургия. И почти към края на литургията се изправих, защото трябваше да направя едно помазване. При мен дойде една стара жена, смирене, много смирене, осемдесетгодишна. Погледнах я и попита:

- Бабо - защото при нас та-
ка се казва на възрастните -
бабо, желаете ли да се изпо-

вядате?

- Да - каза ми тя.
- Но ако нямаете грях...

А тя ми отвърна:
- Всички имаме грехове...

- Но нима Господ не проща-

ва?

- Господ проща всичко - ми

каза тя твърдо.

- Но откъде знаете, госпо-
жо?

- Ако Господ не проща всичко, светът нямаше да съ-
ществува - бе нейният отговор.

Почувствах желание да я по-
питам: Кажете ми, госпожо, да
не би да сте завършили Григо-
рианския университет? Защото
това е мъдрост, която я дава
Свети Дух - вътрешно познание
за Божието милосърдие. Да не
забравяме думите: Бог никога
не се уморява да ни проща,
никога!

- Е, какъв е проблемът?

Ами проблемът е, че ние се
уморяваме, ние не искаме, умо-
ряваме се да искаме прошка.
Той никога не се уморява да
проща, но ние понякога се
уморяваме да искаме прошка.
Нека никога не се уморява,
нека никога не се уморява!
Той е обичащ Отец, Който винаги
прощава, Който има милосърдно сърце за всички нас. Нека и ние се научим да бъдем милосърдни с всички. Да призовем
за съществото на Богородица, която държа в своите прегръдки Милосърдието на Бог, станал човек.

Сега нека всички измолим
„Ангел Господен“.

Молитва „Ангел Господен“...

Отправям сърдечен поздрав към всички поклонници. Благодаря за вашето посрещане и вашите молитви. Молете се за мен, моля ви за това. Подновявам своята прегръдка за вярващите в Рим и я разширявам към всички вас, към всички, които дойдохте от различни части на Италия и света, както и към онези, които са се присъединили към нас чрез средствата за комуникация. Избрах името на покровителя на Италия свети Франциск от Асизи и това подсилва моята духовна връзка с тази земя, откъдето, както знаете, са корените на моето семейство. Но Иисус ни призовава да станем част от едно ново семейство - Неговата църква, това Божие семейство, вървейки заедно по пътя на Евангелието. Нека Господ ви благослови и Божията Майка ви закриля. Не забравяйте това: Господ никога не се уморява да проща! Ние сме тези, които се уморяваме да искаме прошка.

Хубава неделя и приятен обяд!

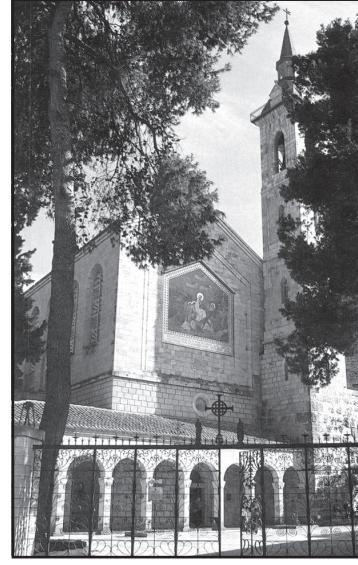
Превод: www.catholic-news.bg

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1474)
май 2013 г.

31 май Посещение на Дева Мария

„И рече й Ангелът: Не бой се, Мариам... Ти ще заченеш в утробата, ще родиш Син и ще Гонаречеш с името Иисус... Ето и Елисавета, твоя сродница... И тя зачена син в старините си, и е вече в шестия месец... И като стана Мариам през тия дни, отиде набързо в планинската страна, в град Иудин, и влезе в дома Захариев и поздрави Елисавета. Когато Елисавета чу поздрава Мариин, проигра младенецът в утробата ѝ; и Елисавета се изпълни с Духа Светаго, извика с висок глас и рече: Благословена си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба!“ (Лк. 1, 30-42). Елиса-

вата е била временна с Йоан Кръстител. Евангелист Лука споменава, че Мария е посетила Елисавета, без да споменава името на града, където живее Елисавета. В историята се споменават седем различни места. От VI век християните почитат Ейн Карем като родно място на Йоан Кръстител. Това селище отстои на шест километра югозападно от Йерусалим. На предполагаемото място на неговото раждане е издигнат храм „Свети Йоан Кръстител“, а на мястото на срещата между Мария и Елисавета е построена черквата „Посещението“.

Веска КОЧУМОВА

Цената на православието

От стр. 7

овцете надясно от козите наляво. Причината за това, че тези отдясно са благословени от Отца и спасени, е една:

„Защото гладен бях и Ми дадохте да ям, жаден бях и Ми напоихте, странник бях и Ми прибрахте, гол бях и Ми облякохте, болен бях и Ми посетихте, в тъмница бях и Ми споходихте. Доколкото сте сторили това на един от тия мои най-малки братя, Мене сте го сторили.“

Документът на Епископската конференция на Католическата църква в Германия нарича този евангелски откъс „велика харта“ на християнското милосърдие. Числото 7 на изброените ситуации означава пълнота - това са всички тези условия, които заплашват живота на човека и изискват намесата на другите, на братята. Това са условията, в които сътрудниците на „Каритас“ работят, това е тяхното призвание, призванието на всеки истински християнин, а не само който се нарича така по традиция.

Следващата точка е озаглавена „Милосърдието“. То дарява повече от „само хляба“. Задава се въпросът с какво е специфично християнското сред всяко друго милосърдие? Има нещо повече от професионалната компетентност. Това, което е съществено, е да не се гледа на нуждаещата се личност като на нещо, като на казус. Милосърдието, което следва това на Христос, обхваща целия човек - с неговите страхове, носталгии, екзистенциални въпроси; то не редуцира човека до неговите материални нужди. Защото не само от хляб живее човекът, но от всяко Слово Божие. Разбира се, че е необходимо милосърдието да нахрани човека, да излекува болестите му, но също е нужно тази помощ да включва думи, които го окружават, дават надежда и помирение със себе си, с Бог и братята - слова, чийто извор е Евангелието.

А сътрудниците на милосърдието ще почувстват облекчение, помагат в трудната им ситуация като поднасят грижите си на Свети Дух, ако споделят с Него в молитва своето бреме.

Друга точка говори за това, че милосърдието няма грани-

ци, то включва дори и неприятелите, защото е отражение на Божието всемилосърдие, което „оставя своето слънце да грее над лоши и добри и праща дъжд над праведни и неправедни“. Милосърдието лекува раните на болния, който и да е той - независимо от раса, религия, поданство, социален статус; то държи сметка единствено за личността, нуждаеща се от помощ, неговата цел е единствено преодоляване на страданието.

Следващата пета глава се спира върху отношенията между милосърдието и социалната държава. Пита се има ли място милосърдието в една социална държава или то е нещо от миналото. Няма да се спира върху това как се е стигнало до социалната държава, процеса на индустриализация, тежките условия на труд, безработица, несправедливото заплащане на работниците, войните и мизерните социални условия - това, смятам, е ясно на всички. Но освен социалните осигуровки и другите положителни успехи за съжаление има и тенденции не съвсем благоприятни. Социалните грижи вървят към комерсиализация, рационализиране според икономически критерии за ефективност и професионализация на помощта. Основната цел е високият професионализъм, а грижите са надлежно осчетоводени и статистически заведени. Нуждата не касае директно личности и дори общности, но върви към превъртането й в невидима и анонимна, касаеща само експертите и другите работещи в сектора. Но една система, която иска да остане хуманна, трябва да гарантира персонални отношения между този, който помага, и този, който получава помощта. Социалната държава има нужда от стимули, които да идват от духа на милосърдието, за да остане личността център на всички инициативи, грижи и ангажименти и за да не се превърне просто в „случай“ за решаване. Затова „Каритас“ трябва да бъде загрижена за своя специфичен профил на любов и милосърдие.

Внедрена в социалната политика на държавата, „Каритас“ трябва да даде своя принос, помагайки на обществото да остане човечно. Ролята на „Каритас“ може да бъде да

противостои на тенденцията, която превръща помощта в чист административен акт, изгубвайки човешкия си облик.

Милосърдието на Църквата изиска тази политическа „дикония“, това служение на общество под формата именно на „Каритас“, като знак и гаранция, че милосърдието е действително вкоренено в Бог, защото - както казва папа Йоан-Павел II - само любовта е способна да върне човеку човека. Ще прескоча няколко глави, за да се спра на темата „Каритас е професионализиране на милосърдието“.

Идентичността на „Каритас“ се основава на факта, че тя е част от Католическата църква и е под наблюдението на упълномощения за това епископ. Ръководството и персоналът на „Каритас“ са отговорни за своя църковен характер и облик и се ангажират, ориентират своята дейност и цели, организационна структура и управление към учението на вярата и християнския морал, както и към юридическата структура на Църквата, в съответствие с действащите в нея канони и разпоредби.

Ето и някои характеристики на идентичността на сътрудниците на „Каритас“:

Чрез кръщението и миропомазването те заемат своето място в Църквата и в специфичната мисия, която Христос им дава, а именно да помогат на нуждаещите се.

Техните професионални способности и компетентност са израз на тяхната харизма в служението на любовта - милосърдие.

Сътрудниците и ангажираните пълновременно в „Каритас“ вършат своята дейност от името на Църквата и в специфичната мисия, която Христос им дава, а именно да помогат на нуждаещите се.

Сътрудниците и ангажираните пълновременно в „Каритас“ вършат своята дейност от името на Църквата и в специфичната мисия, която Христос им дава, а именно да помогат на нуждаещите се.

И на края не остава друго, освен да пожелая на работещите в „Каритас“, както се казва в документа, да бъдат действително като адвокати на човешкото достойнство и на дело да помогат за запазване на човешкия облик не само на благотворителността, но и на цялото общество.

Отец Петко ВЪЛОВ

Последните думи на Берголио преди конклава

Широко разпространено е мнението, подкрепено от многобройни свидетелства, че мисълта да се избере Хорхе Марио Берголио за папа се е разпространила сред кардиналиите сутринта на 9 март, когато архиепископът на Буенос Айрес говори в предпоследния ден на кардиналските събирания (забулени в тайна), предхождащи конклава.

Неговите думи намират отклик у мнозина. Берголио говори, импровизирали. Но сега разполагаме с думите му в ръкопис от самия автор.

Изказането на аржентинския кардинал бе направено публично от кардинала на Хавана Хайме Лукас Орtega и Аламино на литургия (23 март) в катедралата на кубинската столица...

Кардинал Орtega разказа, че след изказването на Берголио го попитал дали има текста написан, за да го вземе и запази. Берголио отговорил, че го няма.

„Но на следващия ден - каза Орtega - той много деликатно ми го даде, написан лично от него така, както го помнеше.“

На въпроса може ли да разпространи текста, Берголио отвърнал утвърдително.

Кардинал Орtega задал същия въпрос и на вече папа Франциск, който отново се съгласил.

И така, на 26 март факсимили на ръкописа на Берголио и преводът му на испански език се появяват на интернет страницата на „Palabra Nueva“ (Нова дума) - списанието на архиепископството на Хавана.

В текста се забелязват моменти, които се повтарят и в първата му проповед като папа, например че светският дух е „най-голямата зла за Църквата“, задължението на Църквата „да излезе от себе си“, за да евангелизира периферии, „не само географските, а и битийните“.

Както и в предишни случаи, така и тук Берголио използва термина „светски дух“ на йезуита Анри де Любак, един от най-големите богослови на XX век, на стари години въздигнат в кардинал от папа Йоан Павел II. В книгата си „Размишления върху Църквата“ Де Любак определя светския дух като „най-голямата опасност,

най-коварното изкушение, което винаги се ражда, когато всички други са победени, и дори се подхранва от същата тази победа“...

Друг съществен момент при Берголио е мястото, където сочи опасностите за Църквата, когато тя престава да бъде „mysterium luna“ (мистерия на луната). Това е определение, което използват отците на Църквата от края на II век, за да посочат каква е истинската същност на Църквата и какво следва да върши. Подобно на луната, „Църквата не свети със собствена светлина, а с тази на Христос“ („fulget Ecclesia non suo sed Christi lumine“), казва свети Амвロзий. Докато за Кирил Александрийски „Църквата се къпе в

ДА ЕВАНГЕЛИЗИРАМЕ ПЕРИФЕРИИТЕ

Хорхе Марио Берголио

Стана дума за евангелизацията. Това е смисълът на Църквата, „Сладката и укрепваща радост да евангелизирате“ (Павел VI). Самият Иисус Христос отвътре ни импулсира да го правим.

1. Да се евангелизира, предполага апостолско усърдие. Да се евангелизира предполага Църквата да има кураж да излезе от самата себе си. Църквата е призвана да излезе от себе си и да отиде в периферии - не само географските, но и в битийните периферии: тези на тайната на греха, на болката, на несправедливостта, на невежеството и незачитането на религията, тези на мисълта, на всяка нищета.

2. Когато Църквата не излиза от себе си, за да евангелизира, тя става самопозаваща се и тогава се разболява (вж. прегърбената жена от Евангелието, Лк. 13, 10-17). Злините, които с течение на времето се появяват в църковните институции, имат корен в самопозаващето - един вид богословски нарцисизъм. В Откровението Иисус казва, че е на вратата и чука. Очевидно в текста става дума, че чука отвън на вратата, за да влезе... Но мисля за случаите, когато Иисус чука отвътре, за да го пуснем да излезе. Самопозаващата се Църква се опитва да удържи Иисус Христос вътре в себе си и не гопуска на вън.

3. Когато Църквата е самопозаваща се, тя несъзнателно смята, че има своя собствена светлина, престава да бъде вече „mysterium luna“ и отваря врати на това голямо зло, каквото е светският дух (според Де Любак това е най-голямата зла, в което може да изпадне Църквата); живот, за да се хвалим един други. Казано по-просто, има два образа на Църквата: евангелизиращата Църква, която излиза от себе си - „Dei Verbum religiose audiens et fidenter proclamans“ (Църквата която духовно слуша и вярно възвестява Божието слово - Б.р.), или светска Църква, която живее в себе си, от себе си и за себе си. Това трябва да хвърли светлина върху възможните промени и реформи, които следва да се направят за спасението на душите.

4. Мисля си какъв да е следващият папа: един човек, който, тръгвайки от съзерцанието на Иисус Христос и от обожаването на Иисус Христос, да помогне на Църквата да излезе от себе си към битийните периферии, да й помогне да бъде плодотворна майка, която живее от „сладката и укрепваща радост да евангелизира“.

Сандро МАГИСТЪР
По <http://chiesa.espresso.repubblica.it>

божествената светлина на Христос, която е единствената светлина в царството на душите. Значи има една-единствена светлина - в тази светлина свети също Църквата, но тя не е самият Христос.“

По този въпрос важна книга със заглавието „Mysterium luna“ пише през 1939 г. Хуго Ранер, друг йезуит.

Судан Властите експулсираха генералния секретар на Епископската конференция

Генералният секретар на Епископската конференция на Католическата църква в Судан отец Сантино Маурино е бил принуден от властите на Хартум да напусне страната. Пред агенция „Мисна“ свещеникът подчертава, че „служителите от службите по сигурността,

без да предявят обвинения срещу него, са го осведомили, че ако до три дни не напусне страната, ще бъде арестуван“. Отец Маурино е експулсиран от страната заедно с двама мисионери от египетски и френски произход, които са били задържани и разпитани за дейността на един католически център, в който се преподава арабски език на чуждестранните мисионери. „Този епизод още веднъж подчертава нарастващата трудност за богоизвестените и хвърчащите християни, живеещи в Хартум като мен, които в

Безумието на Белгия

а сега вече влезе и в сила.

Преди няколко десетилетия Белгия бе изключително католическа страна, но сега последователно се отказва от своята християнска идентичност.

В Брюксел по време на Рождество Христово, както съобщихме преди три месеца, бе премахната традиционната голяма коледна елха в центъра на града. Официалният мотив за забраната тогава бе, че имало опасност от накърняване на чувствата на мюсюлманите.

По www.catholic-news.bg

Словакия Реликвиите на свети Иван Боско пристигнаха в страната

След четири години на поклонничество в Америка, Африка, Азия и в различни европейски държави реликвите на свети Иван Боско пристигнаха в Словакия на 11 април, за да посетят епархиите на страната и да предложат на хвърчащите възможността да му се поклонят. Урната с реликвите е направена от желязо, алуминий и стъкло и тежи 450 кг. „Чувствам, че дон Боско е сред нас. Неговите реликви ще ни накарат да се завърнем в паметта на този италиански свещеник, неговите дела и голямото му желание да помога и да възпитава младежите, особено бедните и изоставените“, заяви отец Карол Маник, провинциа-

Нарасват престъпленията от омраза срещу християните в Европа

„Съществува вълна на престъпления от омраза срещу християните и Католическата църква в Европа“, посочва в комюнике италианският социолог Масимо Интровине, ръководител на Центъра за наблюдение на религиозната свобода към италианското външно министерство. Той цитира данните, предадени на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ) от Центъра за наблюдение на нетolerантността и дискриминацията срещу християните със седалище във Виена. „През 2011 г. - пояснява Интровине - на срещата на върха на ОССЕ в Рим бе поставена на преден план опасността от превръщането на обикновена нетolerантност и дискриминации срещу християните в истински и същински престъпления от омраза: категория, призната и осъдена от европейските конвенции.“ Представеният на ОССЕ доклад изброява и документира 67 случая на престъпления на антихристиянска омраза в Европа през последните 12 месеца, които са разделени на три категории. Шест от случаите се отнасят до вандалски нападения срещу черкви, чито извършители са ултрафундаменталистки исламски групи. Петнадесет случая се отнасят до физически нападения срещу християни.

Не се съпротивляйте на Свети Дух

Свети Дух кара хората и Църквата да вървят напред. Но те се съпротивяват и не искат да се променят. Тези думи отправи на 16 април папа Франциск в параклиса на „Domus Sanctae Marthae“ към събралиите се там служители на Governatorato dello Stato della Città del Vaticano на литургията, отслужена за 86-ия рожден ден на почетния папа Бенедикт XVI. „Днес е рожденият ден на Бенедикт XVI - каза папа Франциск в началото. - Отслужваме литургията за него, за да бъде Господ при него, да го укрепи и да му даде много утеша.“

В кратката си проповед папата коментира първото четириза за деня от Деяния на светите апостоли (7, 51 - 8, 1), който говори за мъченичеството на дякон Стефан. Преди да бъде убит с камъни, той възвестил възкресението на Христос и предупредил присъстващите със силните думи: „Твърдоглавци и необрязани по сърце и уши! Вие всяко се противите на Светия Дух“ (51). Стефан припомнил за всички онези, които са преследвали пророците, а след като ги убивали, им правили „красив гроб“ и ги почитали само след това. Иисус също укорявал учениците от Емаус, които били глупави и мудни по сърце за вярата в това, за кое говорели пророците. „Също и сред нас съществува тази съпротива срещу Свети Дух“, каза Светият отец.

„Казано по-ясно, Светият Дух ни пречи - отбелаяз папата. - Защото Той ни привежда в движение, защото ни кара да вървим, защото подтиква Църквата да се движи напред. А ние сме като Петър при Преоброжението: Ах, колко е прекрасно да бъдем така, всички заедно... Но да ни беспокой - не, това не бива да прави. Ние искаме Свети Дух да заспи, искаме да го дреси-

раме. А това не става. Защото той е Бог и е в онзи вятер, който идва и си отива и ти не знаеш накъде. Той е силата на Бог, Той е Този, Който ни дава утехата и силата, за да вървим напред. Но за да вървим напред! А това смущава - удобното е по-хубаво.“

„Вие бихте могли да кажете - но, отче, това ставаше в онези времена. Днес всички сме доволни от Свети Дух. Не, това не е вярно. Това изкушение го има и днес. Само един пример: да си спомним за II ватикански събор.“

II ватикански събор бе „красиво произведение на Светия Дух“. „Помислете за папа Йоан XXIII - той изглеждаше добър свещеник и се подчиняваше на Свети Дух. Но след 50 години направили ли сме всичко, което Свети Дух ни кара да вървим напред по пътя на свободата на Исус, със свободата на Божи деца. Да не се съпротивяваме на Свети Дух - това е благодатта, която днес бих желал всички да изпросим от Господ, послушанието към Свети Дух, към Духа, Който идва при нас и ни кара да вървим напред по пътя на светостта, тази тъй прекрасна святост на Църквата. Благодатта да слушаме Свети Дух.“

Дори нещо повече: има гласове, които искат да вървят назад. Това значи да си дебелоглав, значи да дресираш Светия Дух, значи да станеш несмислен и муден по сърце.“

Същото се случва и в личния ни живот, добави папата. Духът ни подтиква да тръгнем по път, който отговаря на Евангелието, „но ние оказваме съпротива“.

Накрая Светият отец каза: „Не се съпротивляйте на Светия Дух. Това е Духът, Който ни прави свободни със свободата на Исус, със свободата на Божи деца. Да не се съпротивяваме на Свети Дух - това е благодатта, която днес бих желал всички да изпросим от Господ, послушанието към Свети Дух, към Духа, Който идва при нас и ни кара да вървим напред по пътя на светостта, тази тъй прекрасна святост на Църквата. Благодатта да слушаме Свети Дух.“

По www.catholic-news.bg

„Петдесетница“ - худ. Бернардино Пинтурикио

Центърът „Том Сойер“ на „Каритас“ - Русе, получи свое име

Кръстник стана епископ Петко Христов

Центърът за обществена подкрепа за деца с проблемно поведение на „Каритас“ - Русе, е социална услуга, лицензирана през 2011 г., която предлага мерки за справяне с отклоненията в поведението на децата, с детската престъпност и последствията от детската бедност. Мисията му е да се грижи за децата с проблеми, да спомага за тяхното пълноценно израстване и да намалява риска от противообществени прояви и отпадане от училище.

В „Том Сойер“ работи екип от професионалисти с богат опит и квалификация. Психотерапевт, психолог, социален работник и педагог всекидневно помагат на деца, застрашени да отпаднат от училище, живеещи в крайна бедност, в конфликт със закона, и на такива с трудно поведение, както и на техните семейства.

От началото на тази година по предложение на монс. Пет-

ко Христов, Никополски епископ и президент на „Каритас“ - България, центърът носи името на любимия литературен беладжия на децата Том Сойер. Основната тема в романа на Марк Твен е моралното, психическото и интелекту-

Борбата да отгледаш детето си сам

Вероятно поне веднъж сте минавали покрай малката жълта къща с красива градинка на бул. „Гоце Делчев“ в София. И вероятно малко от вас знаят колко важна роля е изиграло това място в живота на безброй майки и жени в неравностоно положение през последните 12 години.

зимните месеци всеки ден пред къщата се раздаваха по 100 бесплатни сандвичи за бездомни и други нуждаещи се.

В центъра жените изработват красиви сувенири, чрез които си набавят скромни допълнителни доходи. Възможност има и за надомна работа. На обяд за всички има топла храна. Когато се налага, майките идват с децата си, но защастие с подкрепата и съдействието на екипа на центъра малчуганите ходят на училище или детска градина. Обикновено на ден в центъра се събират около десетина жени - поради ограничено пространство, но десетки нуждаещи се получават помощ от различно естество - дрехи, храна, медикаменти, психологическа и духовна подкрепа. Дрехите идват предимно от добри хора в квартала, а храната - с помощта на Хранителна банка и сестрите евхаристинки.

Групайки опит, виждайки добрите резултати и огромната нужда от подкрепа за тези жени, насочихме нашите усилия в посока да открием подобен център в Бургас. Преди година община Бургас ни осигури терен и право на строеж. Ние подгответхме технически проект за сградата и набавихме всички необходими документи за започване на строителството. Имаме подкрепата на монс. Христо Пройков и сега търсим доброжелатели, които да ни помогнат финансово да създадем центъра.

Към „Звено майка и бебе“ ще бъдат пренасочвани жените от Родилен дом в Бургас, които искат да изоставят децата си. Там те ще намерят подслон за период от 6 до 9 месеца и ще отглеждат децата си в нормални условия. Майките ще имат различни занимания и обучителни курсове, като ще подпомагат и грижата за бездомните, за които „Каритас“ - Бургас, се грижи, приготвяки храната за тях. С помощта на социален психолог и други специалисти жените ще се учат как да се грижат за себе си и за децата си и ще се търси решение на конкретните им проблеми - липса на жилище, работа, партньор; проблеми в семейството. Вярваме, че това ще помогне на много майки да задържат своите бебета и да им дадат любовта и вниманието, които всяко дете заслужава.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Нашето богатство

Веднъж Бог решил да се преобрази на просяк, за да може да отиде на земята, без да го разпознаят. И така, вървейки по пътя, минал покрай един обущар, от когото поискал услуга:

- Приятелю, можеш ли да ми поправиш сандалите? Толкова са скъсани! Не мога да продължа да ходя така.

- И с какво ще ми платиш? Ти си по-беден и от мен - отговорил обущарят.

Бог казал с усмивка:

- Разбира се, че мога да ти платя! Даже бих могъл да ти дам 10 000 евро в замяна на очите ти.

- А за какво са ми 10 000 евро, след като после няма да мога да виждам? - казал обущарят.

Бог продължил:

- Бих могъл да ти дам 100 000 евро, ако ми дадеш краката си!

- И какво ще правя с толкова пари, като после няма да мога да ходя? - отговорил обущарят.

Бог пак му казал:

- Ще ти дам един милион ев-

ро, но ти трябва да ми дадеш ръцете си!

Обущарят, който се бил изнервил малко, отвърнал:

- И защо ми са толкова много пари, след като няма да мога да прегърна никого, нито пък да работя с ръцете си?

Като си тръгвал, Бог казал:

- Приятелю, имаш в себе си голямо богатство, а ти дори не си го разбрали!

Животът е богатство, но само Бог ни помага да разберем това и да го живеем в пълнота.

В теб е изворът на живота, в Твоята светлина виждаме светлината (Псалм 35, 10)

Върбовата кошница

Младеж отишъл при един стар мъдрец. Този ден младият човек бил ужасно огорчен: всички усилия, които полагал, за да стане по-добър и за да приложи на практика наученото от своя учител, му изглеждали напразни. Коленичил в краката на мъдреца и с лице, скрито в шепите му, споделил:

- Моят духовен живот е като върбова кошница: водата на Божието слово изтича всичката навън! Всичко е напразно!

Този живот не е за мен! Ще зарежа всичко и ще се върна към предишния си начин на живот - ден за ден! - казал със сърце, изпълнено с тъга.

Старецът прегърнал младежа и внимателно му дал напутствия:

- Драги мой, не говори така! Ти не знаеш на какво е способна водата! Изворната вода извършва в кошницата поне две чудеса. Първо - измива я, а една чиста кошница може да се използва за хиляди неща; и второ - прави по-устойчив върбовия материал, от който е направена, за да може да издръжа по-дълго. Същото въздействие върху теб има Божието слово. Може би ти не си даваш сметка, но другите - за които си именно този съд - те си дават сметка! Усещат, че могат да ти се доверят. Усещат, че ти си в състояние да ги „побереш“. Каква голяма чест е да бъдеш върбова кошница в лозето на Господ, не мислиши ли?

**„Не вие Мене избрахте, но
Аз вас избрах и ви поставих
да идете и да принасяте
плод и плодът видя да пребъд-
ва...“ (Иоан 15, 16)**

Подготви
Маргарита ВАСИЛЕВА

Среща с енорийските свещеници...

От стр. 5

както и активно участие. За съжаление тези принципи бяха зле разбрани. Разбираемост не означава тривиалност, защото големите текстове на литургията - дори и казани, слава Богу, на майчин език - не са лесно разбирами; те имат нужда от едно постоянно обучение на християнина, за да расте и навлиза все по-дълбоко в тайната и така тя да може да бъде разбрана. Същото важи и за Божието слово - да помислим за всекидневното четене на Стария завет, както и за четенето на посланията на апостол Павел, на Евангелията. Кой може да каже, че веднага всичко му става ясно само защото е на собствения му език? Само продължителното образование на сърцето и ума може действително да създаде разбира-

емост и участие, което е повече от една външна дейност, което е едно влизане на личността, на моята същност, в общение с Църквата и по този начин в общение с Христос.

Втора тема: Църквата. Ние знаем, че I ватикански събор (IBC) бе прекъснат заради германо-френската война и така е останал еднострмен, с един фрагмент - доктрината за върховенството на папата, която е била определена, слава Богу, в този исторически момент за Църквата и е била много необходима за последвалото време; но този фрагмент беше само елемент от обширната еклесиология, изготвена и предвидена да бъде приета на събора. Но остана само фрагментът. И можеше да се каже: ако остава фрагментът такъв, каквато е, ние сме склонни към едностраничност: Църквата би била само върховенство. Още от самото начало съществуваше намерението да се завърши еклесиологията на I ватикански събор.

(Следва)

11
ИСТИНА
VERITAS
Брой 5 (1474)
май 2013 г.

150 години отци Възкресенци

От стр. 1

те на католическата общност в България, които започват от светите братя Кирил и Методий, но в последния момент реши да ни разкаже - така, от сърце - свое свидетелство, описвайки спомени от сцените на историята и традицията на Църквата, в която е живял, живее и служи. Във всички тези моменти той виждаше Възкресението на България и разбира се, значението на отците възкресенци в тази мозайка от събития. Okaza се, че в тази мозайка от историята по естествен начин се вплитат факти от живота и службата на възкресенците от общността, работеща в страната, и то-ва го потвърди по невероятен

начин отец Стефан Коперек ОВ, професор и бивш декан на Папската академия, посещавал България още в смутните времена. Освен това научихме за труда, положили наши-те отци, за формиране на униатското духовенство. Тази лекция представи отец Войчех Млечко ОВ. Най-накрая отец Луциан Бартковяк ОВ по изключителен начин ни откри тайните на иконата „Слизане на Христос в ада“. Празнуването приключи се, участвайки във вечерня, отслужена по източнокатолически обред.

Струва ми се, че за участниците всичко това, което чуха, а особено личните свидетелства за вярата на служители

те на толкова измъчваната Църква ще остане в умовете им не само като незабравим спомен, но също като жива лекция за собствения живот. Всичко това бе причина за невероятната атмосфера, духа, климата, които оживяваха това тържество. Думите на благодарност към Бог и свидетелството на вярата сами вървят от сърцето към езика.

Темите, които бяха разисквани по време на симпозиума, ще могат да се прочетат в книга със заглавие „Българска мисия на отците Възкресенци: 150 години в служба на Църквата и народа“, специално издадена по този повод.

Отец Войчех ФАРОН

Раздел втори

Седемте тайства на Църквата

Глава трета

Тайнствата в служба на общността

Член 6

Тайнството Свещенство

III. Трите степени

на тайнството Свещенство

Ръкополагане на презвитерите - сътрудници на епископите

1563 „Тъй като е свързана с епископския сан, службата на презвитерите има дял във властта, чрез която сам Христос изгражда, освещава и управлява своето Тяло. Ето защо свещеничеството на свещениците, макар и да предполага тайнствата на християнското посвещение, се дава в отделно тайнство, което чрез помазването на Светия Дух поставя върху тях специален знак и по този начин ги преобразява в Христос - Свещеник, за да ги направи способни да действат в лицето на Главата Христос“ (CONCILII VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 2: AAS 58 (1966) 992).

1564 „Макар да нямат върховната степен на свещенството и да зависят от епископите при изпълнението на своята власт, свещениците все пак са обединени с епископите в своето свещеническо достойнство; по силата на тайнството Свещенство по подобие на Христос, върховен и вечен Първосвещеник (Вж. Евр. 5, 1-10; 7, 24; 9, 11-28), те са посветени, за да проповядват Евангелието, да бъдат пастири и да отслужват богослужения като истински свещеници на Новия завет“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 28: AAS 57 (1965) 34).

1565 По силата на тайнството Свещенство свещениците взимат участие в универсалните измерения на мисията, поверена от Христос на апостолите. Духовният дар, който са получили при ръкополагането, ги подготвя не за една ограничена и тясна мисия, „но за мисия на спасение от универсална величина, „до край-земя“ (Деян. 1, 8) (CONCILII VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 10: AAS 558 (1966) 1007), за да бъдат „готви в дъното на душата си да проповядват Евангелието навсякъде“ (CONCILII VATICANUM II, Decr. Optatam totius, 20: AAS 58 (1966) 726).

1566 Те „упражняват своето свещено задължение преди всичко в Евхаристичното богоочитание или събрание; действайки в лицето на Христос и провъзгласявайки Неговата тайна, те присъединяват молбите на вярващите към жертвоприношението на техния Глава, като правят присъстващо и обединяват с жертвоприношението на месата, докато Господ дойде, единственото жертвоприношение на Новия завет, това на Христос, принасящ себе си на Своя Отец един път завинаги като непорочна жертва“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 28: AAS 57 (1965) 34). От тази единствена жртва цялото свещеническо служение черпи своята сила (Вж. CONCILII VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 2: AAS 58 (1966) 993).

1567 „Мъдри сътрудници на епископския чин, на когото са помох и посредници, призовани да служат на Божия народ, презвитерите заедно със своя епископ представляват единно презвитерство (свещенство) с различни функции. Навсякъде, където има общност от верни, те осъществяват по особен начин присъствието на своя епископ, с когото са свързани с доверие и великолудно, като споделят неговите задължения и грижи и ги изпълняват на дело в своята ежедневна подкрепа за верните“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 28: AAS 57 (1965) 35). Свещениците могат да изпълняват своята служба само в зависимост от епископа и в общение с него. Обетът за послушание, който те дават на епископа в момента на ръкополагането си, и целувката на мира с епископа в края на церемонията означават, че епископът ги смята за свои сътрудници, синове, братя и приятели и в замяна на това те му дължат любов и послушание.

1568 „Чрез факта на ръкополагането, с което влизат в презвитерския чин, всички свещеници са интимно свързани помежду си чрез сакралното братство; но поради обстоятелството, че са назначени на служба в една епархия в помощ на своя епископ, те формират специално на това ниво едно общо презвитерство“ (CONCILII VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 8: AAS 58 (1966) 1003). Единството на презвитерството намира своя литургичен израз в обичая, при който по време на ръкополагането свещениците на свой ред също възлагат ръцете си след епископа.

Ръкополагането на дяконите - „за служението“

1569 „На по-ниско стъпало в йерархията се намират дяконите, като се ръкополагат „не за свещенството, но за служението“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 29: AAS 57 (1965) 36; вж. ID., Decr. Christus Dominus, 15: AAS 58 (1966) 679). При ръкополагането в дяконство единствено епископът поставя отгоре ръцете си, което означава, че дяконът се предава специално на епископа, за да изпълнява задълженията на своето „дяконство“ (Вж. SANCTUS HIPPOLYTUS ROMANUS, Traditio apostolica, 8: ed. B. BOTTE (Munster i.W. 1989) p. 22-24).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папа Франциск избира своя герб още от началото на епископското си служение

Синият щит е украсен със символите на папското достойнство - същите като тези на неговия предшественик Бенедикт XVI (митра, поставена между кръстосани ключове от злато и сребро, свързани с червено въже). Горе стои емблемата на ордена, от който произхожда папата - Общество на Исус (иезуитите), лъчесто огнено слънце с вписани букви в червено „IHS“; буквата „H“ е увенчана с кръст, а под нея - три пирона в черно. Долу - звезда и цвят на нард. Звездата според древната хералдическа традиция символизира Дева Мария, майката на Христос и на Църквата, а цветът на нарда показва свети Йосиф, покровител на все-

ленската Църква. В испанска иконографска традиция свети Йосиф е изобразяван с клонче от нард. Поставяйки в своя герб тези образи, папата иска да изрази своята почит към Дева Мария и към свети Йосиф.

Девизът „Miserando atque eligendo“ (С чувство на любов и го избра) е част от проповед на свети Беда Достопочтен (673-735) - от коментара на евангелския епизод за призоваването на свети евангелист Матей. Тази проповед има особено значение за живота и духовното пътуване на папата. Въщност на празника на свети Матей през 1953 г. младият Хорхе Берголио изпитва на 17-годишна въз-

раст по един много специален начин любовното присъствие на Бог в своя живот. След една изповед се чувства докоснат в сърцето и усеща слизането на Божията милост, Което го повиква към духовен живот, следвайки примера на свети Игнасио (Игнатий) от Лойола.

Петър КОЧУМОВ

Свещеник йезuit: Франциск ще реформира Църквата без травми и резонанси

Берголио е човек с изключително голяма духовност, който се моли много“, казва за папа Франциск отец Хуан Карлос Сканоне, йезuit, декан на факултета по философия и богословие към аржентинския университет „Сан Мигел“, ректор на който в периода 1980-1986 е самият Хорхе Марио Берголио.

В интервю за официалния ватикански вестник „L'Ossevatore Romano“ свещеникът признава, че познава Берголио като строг и смел човек, дарен с голям интелект.

Навремето той защитил от търговците на наркотици отец Ди Пауло, който тогава работел в Буенос Айрес с жертви на наркодилъри. Кардинал Берголио го изпратил в далечна провинция и по този начин му спасил живота, спомня си отец Сканоне. Той също така подчертава големия алtruизъм на днешния понтифик. Веднъж епископ Берголио изминал 400 km, за да посети и подкрепи болен свещеник.

Деканът на факултета по философия и богословие признава, че след избирането

на кардинала за Римски първосвещеник му написал електронно писмо. „Дори когато стана папа, той си остана все същият вежлив човек и вечен приятел“, отбелязва отец Сканоне. Говорейки за първите решения, които папата трябва да вземе, отец Сканоне изтъква, че пред Светия отец стои задачата да реформира Църквата. „Все пак това няма да предизвика голям шок; той ще го прави много дипломатично, така, както той знае...“

По www.catholic-news.bg

Преди 375 години Въстават католиците в Япония Край на християнския Век

През 1549 г. първият католически мисионер - свети Франиско Хавиер (Франциск Ксаверий) стъпва на южния японски остров Кюшу. Той е очарован от пейзажа и местното население, но не намира и следа от християнството и страстно и решително поема пътя на мисионера. Започва покръстване, основава първата християнска общност.

тияните не остава незабелязано и без реакция. Още през 1587 г. мисионерите са преследвани и изселвани, християнството се забранява. Започват гонения срещу католиците. През 1597 г. 26 духовници и миряни католици в Нагасаки са изтезавани и разпънати на кръст; след години Католическата църква ги обявява за мъченици и ги провъзгласява за светци.

Селското население на страната - предимно католици - се надига на бунт срещу местните тиари. Ревностният католик Амакуза Широ - покръстен с името Йеремия - повежда въстанието и с над 20 хиляди души спечелва първата битка срещу трите хиляди самураи. Макар и зле въоръжени, селяните воюват геройски и упорито, но на помощ на властта идват над 200 хиляди самураи, които побеждават 30-те хиляди въстаници и техните симпатизанти и ги убиват през април 1638 г. Главата на водача Амакуза Широ е набодена върху копие в Нагасаки за назидание. Една година по-късно - през 1639-а - Япония изселява всички европейци. Католическата вяра е забранена, всички библии са изгорени. Забраната важи през следващите 200 години.

Петър КОЧУМОВ

Пристигат португалски и испански йезуити, разширяват мисионерската работа и след смъртта на Франиско - в началото на 1600 г. броят на католиците възлиза на над 200 хиляди. След мисионерите идват търговците, с които се сключват изгодни сделки. Нарастащото влияние на християнството

Детенцето Исус от Прага

Тази известна малка статуя, съхранявана в черквата „Дева Мария Победителка“, е висока близо 47 см, отвън е покрита с въсък, но вероятно структурата е дървена. Естествено е много деликатна - само някои монахини експерти могат да я пипат, когато сменят дрехите. Още от средата на XVII в., когато първи съхраняват статуята Ана Лораг и Сибила Шайемайер, дрехите, с които Детенцето е обличано, са работени винаги на ръка, отличават се с високо качество и са богато украсени. Сега за фигурата има повече от 100 дрехи, сред които е и една, изработена лично от австрийската императрица Мария-Тереза. Много облекла - особено по-новите - са дар от далечни страни (Виетнам и Китай) и са показател за почитта, разпространена в целия свят.

Традиция е на врата да се поставят огърлици от дантели, каквите са били слагани някога на децата.

Статуята притежава две корони: едната е оригиналната от 1767 г., а другата е изработена между 1810 и 1820 г. Историята на тази малка статуя тръгва от южната част на Испания; изработена е от неизвестен скулптор. Предполага се, че идва от манастир между Кордоба и Севиля, в който се почита дървено копие на статуята. Оттук я взема доня Исаела Манрике де Лара и

Мендоса. С дъщеря Й Мария статуята тръгва за Бохемия, където Мария се омъжва за бахемски благородник - Вратислав от Пернщайн. След години Детенцето става сватбен подарък и на нейната дъщеря Полисена, когато се омъжва за Вилем от Розумберк. Полисена взима със себе си статуята на Светото детенце и при втория си брак след смъртта на първия съпруг. С втория си мъж Зденек Войтех от Лобкович нямат деца и тя подарява цената статуя на настоящия на Босоногите кармилити от манастира „Дева Мария Победителка“ в Прага.

Отначало фигурата е поставена в параклиса на новициата. През 1631 г., когато саксонците нападат Прага и ограбват манастири и черкви, статуята на Светото детенце е сериозно повредена и хвърлена зад главния олтар. Намерена е през 1637 г. от Кирил на Божията майка, монах кармилит от Мюнхен, когато идва в Прага. След много усилия той успява да финансира реставрацията на статуята. Светото детенце става отново обект на почит и набожност и му биват приписвани редица чудеса, сред които спасението на града от обсадата на шведите. Семейство Мартиници е било много набожно към Светото детенце. По негова инициатива през януари 1651 г. статуята е носена като поклонник в черквите на Прага и оттогава започва да бъде наричано „чудотворно“. През 1655 г. тогавашният помощник-епископ на града поставя

тържествено върху главата на Детенцето Исус златна корона, изработена по инициатива на семейство Мартиници. И днес празникът на Детенцето Исус припомня това събитие. По-късно статуята е поставена върху страничния олтар, посветен тогава на светите Йоаким и Ана, пред олтара на чудотворната икона на Дева Мария от Мантова. Олтарът подчертава ясно духовността на Светото детенце от Прага.

Във вертикална линия се виждат отгоре Свети Дух, Бог Отец до Светото детенце, Синът. Това е тайната на Пресветата Троица. В хоризонтална линия отляво на Детенцето е Мария, а отдясно - свети Йосиф. Това подчертава, че Светото детенце от Прага е разбирамо само в преплитането на тайната на божественото семейство с човешкото.

След смъртта на австрийската императрица Мария Те-

реза на трона се качва нейният син Йозеф II. На 3 септември 1784 г. манастирът на Босоногите кармилити е затворен с императорски декрет. Така черквата попада под юрисдикцията на близката енория на Суверенния Малтийски орден. Босоногите кармилити отново поемат грижите за статуята след 209 години - през 1993-та.

В миналото денят на Светото детенце от Прага се е чествал на празника Име Исусово, днес премахнат от литургичния календар. Друга традиция чества Детенцето след празниците Кръщение на Исус или представянето му в храма. В светилището в Прага през 1700 г. патронният празник е бил честван два дена след Пасха - за да припомни коронясването на статуята от местния епископ. Сега Светото детенце от Прага се чества в светилището първата неделя през май.

Копие на статуята на Светото детенце от Прага е изложено за почит и в катедралата „Свети Лудвиг“ в Пловдив.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 5 (1474)
май 2013 г.

12